

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MEXICAANS BLOED

N° 2499

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

MEXICAANS BLOED

HOOFDSTUK I

OP WEG NAAR HET ZUIDEN

De Pullmantrein denderde met grote snelheid over het glinsterende spoor, en was nog slechts een paar kilometers verwijderd van de kleine stad Liberal, niet ver van de grenslijn, tussen Kansas en Oklahoma.

De trein, uit zeven wagens bestaande, was goed bezet. Sedert twee dagen reeds was deze trein onderweg van New York naar Mexico en had tweemaal van locomotief verwisseld.

Ook onder de reizigers hadden wijzigingen plaats gehad. Er waren er uitgestapt — maar er waren er ook weer bijgekomen.

Een paar dozijn reizigers echter had de reis van het begin af mee-

gemaakt, en daaronder bevonden zich ook drie passagiers, die zeker de aandacht zouden hebben getrokken, als men maar enig vermoeden had gehad wie zij waren.

Maar in de elegant geklede toerist met zijn afgemeten gebaren en zijn wijze van zich te bewegen, zou niemand van het treinpersoneel John Raffles hebben herkend, de stoutmoedige avonturier, wiens jongste daden in New York zeker even veel opzien hadden gewekt als zij in Londen plachten te doen.

Lord Edward Lister, zoals zijn ware naam luidde, alias John Raffles, heeft verscheidene malen in zijn woelig bestaan de Atlantische

Oceaan overgestoken, op verscheidene manieren, nu eens per mailboot, dan weer per Zeppelin, en laatstelijk door middel van zijn eigen vliegmaschine, die in snelheid niet behoefde onder te doen voor de moderne straalvliegtuigen.

Het zou ons te ver voeren, hier in den brede uit te weiden over de redenen, die Raffles ook ditmaal weer naar de Verenigde Staten hadden gebracht. Waarschijnlijk was het een plotseling denkbeeld geweest, dat in hem opgekomen was, want deze avonturier van edelen bloede leed zijn gehele leven onder een bijna onweerstaanbare behoefte zich te verplaatsen, een bijna ziekelijke onrust, die hem steeds voortdreef over de aarde, gelijk Ahasverus, de Wandelende Jood.

Ook ditmaal had zijn vliegmaschine er hem gebracht, hem en zijn trouwe metgezellen James Henderson en Charles Brand, en nog geen veertien dagen na zijn komst, waren de avonturen begonnen, en na een maand zocht de politie hem even ijverig als die van Londen.

In New York zowel als in Chicago en andere grote plaatsen van Amerika waren er tal van hoog- en laag geplaatste politiebeambten die niets liever zouden willen dan de lastige pottekijker voor goed te zien verdwijnen, die van velen hunner omkoperijen aan het licht bracht, hun schandelijke levenswandel, hun dieverijen, en hun vriendschappen met de gevaarlijkste bendeleiders.

Na die maand had Raffles er zijn bekomst van gekregen en op een goede dag had hij eenvoudig tot Brand gezegd: « Wij zullen een paar valiezen pakken en op reis gaan, Charles ».

En op de vraag van Brand waarheen zij zouden gaan, had Raffles schouderophalend geantwoord dat het er niet op aankwam; weg uit New York, dat was voorlopig het voornaamste.

Maar in de loop van de dag hadden zij plannen een vastere vorm

gekregen, na het lezen van de ochtendbladen, die onder meer berichten hadden bevat betreffende ernstige ongeregelheden dicht bij de Mexicaanse grens, waar drank- en cocaïnesmokkelaars zich tot benden hadden georganiseerd, en hun werkzaamheden daartoe niet bepaalden, maar ook handel dreven in blanke slavinnen.

Er moesten daarginds schatten verdiend worden, en het ging er roerig toe.

Het een zowel als het ander was voor Raffles voldoende, hem te doen besluiten, naar het zuiden te trekken. Op die wijze gaf hij niet alleen toe aan zijn zwerflust, maar tevens zou de politie zijn spoor bijster raken, en dat was onder de gegeven omstandigheden zeer wenselijk, want een paar malen was de Grote Onbekende de dans ternauwernood ontsprongen.

En nu waren zij al twee dagen onderweg en zouden binnen twaalf uren El Paso bereiken, de Mexicaanse grensstad.

De treinen in de Verenigde Staten kennen slechts één klasse.

Enkele miljonairs hebben hun eigen trein of wagon, maar men kan ook een gereserveerde coupé huren, dat zijn gedeelten van een wagon, die afgesloten kunnen worden door middel van gemakkelijk uitneembare deuren.

Dat hadden Raffles en Brand gedaan, maar voor alle veiligheid en omdat zijn grote en zware lichaamsbouw toch reeds overal de aandacht trok, had Henderson dicht bij hen plaats genomen in de gewone wagon.

Het bleek aldaar dat op dit treindeelte nog door een derde man beslag was gelegd, die in Kansas-City in de trein was gestapt.

Deze nieuwe passagier was een lang, mager man, met een scherp gesneden gelaat, van een jaar of zestig, met levendige donkere ogen.

Zelfs zonder de grote Sombrero, die hij ook in de trein niet afzette,

zou men hem onmiddellijk als Mexicaan hebben herkend.

Hij had een handvalies bij zich, dat hij naast zich op de bank plaatste, en dat hij telkens meenam, als hij om de een of andere reden de gereserveerde afdeling verliet.

Hij had Raffles en Brand slechts begroet met een kort gegrom, en verder geen aandacht aan hen geschonken.

Toen de Mexicaan even voor Liberal nogmaals zijn plaats verliet, zei Raffles op zachte toon tot Brand:

— Je zult hem wel herkend hebben van de foto's in de bladen, niet waar Charles?

— Zijn gelaat komt mij vaag bekend voor, meer niet.

— Hij is niemand minder dan Pablo Huerta, de grote smokkelaar, en tevens een der grootste landeigenaars in de nabijheid van de grens. Men zegt dat hij al zijn zaken zelf bedisselt — en ook, dat hij een beeldschone dochter moet hebben.

— Bepaald vriendelijk ziet hij er niet uit, meende Brand. Hij maakt de indruk van een struikrover op zijn Zondags.

— Dat is een vooroordeel, amice. Op ons westerlingen en Europeanen maakt een Mexicaanse stationskruier, die met de beste bedoelingen is bezield, steeds de indruk van een struikrover, die het op ons leven voorzien heeft, inplaats van op een behoorlijke fooi.

— Maar deze senior Huerta zag er toch niet erg vriendelijk uit, hield Brand vol. Apropos, is hij familie van Huerta, de vroegere president?

— Ja, een neef — of een oom, dat ben ik vergeten. Maar dat belet hem niet om te smokkelen, dat de spaanders er af vliegen. Men noemt hem zeer vermogend, en hij moet het smokkelen wel uit liefhebberij doen, zou men zeggen, want zijn bezittingen aan roerende en onroerende goederen leveren hem een ruim bestaan op. Hij moet bij de vijftigduizend stuks runderen bezitten.

— Lieve hemel, dat is geen klei-

nigheid, riep Brand uit. Hij heeft zeker iets kostbaars in dat valies, dat hij overal meesleept.

— Goud en edelstenen. Daar wil ik mijn hoofd onder verwedden.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verbluft.

— Daar het valies niet geheel gevuld is, hoor je de inhoud rammelen, antwoordde Raffles zeer kalm.

Raffles ging hierop niet verder in, maar verdiepte zich in de lectuur van de beschrijving van een treinoverval, die twee dagen tevoren op diezelfde lijn had plaats gehad, en die was uitgevoerd door stoutmoedige bereden Mexicaanse treinrovers die over de grens hadden weten te ontsnappen vóór de Amerikaanse politie ter plaatse was.

Wat later stopte de trein in het vervelozige, lang gerekte station van Liberal, waar de reizigers gelegenheid kregen zich tien minuten te vertreden.

Raffles was uitgestapt en bleef zólang weg, dat Brand zich ongerust begon te maken, want de portieren werden reeds dichtgegooid, toen hij Raffles in de achterste wagen zag wippen, juist toen de trein zich weer in beweging zette.

Hij droeg een pakje bij zich, maar toen hij de gereserveerde afdeling weer binnentrad, waren zijn handen leeg.

— Heb je iets gekocht? vroeg Brand, zodra Raffles weer tegenover hem zat.

— Niets bijzonders — een kleine verrassing, antwoordde Raffles met een glimlach.

De trein reed al weer verder, en langzamerhand werd de streek heuvelachtiger, en men voelde, dat men de uitlopers naderde van het Guadalupe gebergte, waarvan het grootste massief in Mexico gelegen is.

De twee vrienden begaven zich naar de achterste wagen, en vertoefden enige tijd op het ruime balkon, dat zich aan bijna elke Amerikaanse trein bevindt.

De streek werd woester, het ge-

boomte maakte plaats voor de geweldige stekelplanten, de reuzencactussen, die in Mexico inheems zijn.

De bergen werden hoger, de ravijnen dieper, en nu en dan reed de trein dwars over een woeste bergstroom, overspannen door een stalen aquaduct.

En ook de warmte nam toe, zodat de elektrische ventilators aan het plafond in beweging werden gesteld.

Toen Raffles en Brand weer terugkeerden, was senior Huerta bezig met een gevaarlijk werkje; — hij onderzocht een Coltrevolver van respectabele afmeting, en overtuigde zich ervan dat het wapen tot de laatste kamer van het magazijn geladen was.

Men was nog ongeveer twee uur van El Paso verwijderd, en de zon neigde naar de kim, toen Raffles zich hoffelijk voorover boog naar de Mexicaan, zijn hand uitstak, en beleeft vroeg:

— Mag ik even uw krant inzien, senior? Ik zie daar een artikel dat mijn belangstelling wekt.

— Gij kunt naar de duivel lopen, senior, antwoordde de Mexicaan woedend, terwijl hij naar zijn hand keek, die even geschramd was door de ring van Raffles, die een wat al te haastige beweging had gemaakt.

Huerta zoog het onnozele druppeltje bloed weg, dat uit het schrammetje was geweld, wierp Raffles een nijdige blik toe, vouwde zijn krant op en stak het blad in zijn zak.

Daarop deed hij iets heel merkwaardigs. Hij knipte een soort boel om zijn linkerpols dicht, voorzien van een ketting, welke met een hangslot kon worden gesloten.

Hij haalde de ketting met de lus door het handvat van het valies, sloot het hangslot, ontknoopte zijn jas, zijn vest en zijn shirt, en liet het sleuteltje in de opening glijden, waarop hij alles weer dichtknoopte.

Daarna maakte hij het zich gemakkelijk in zijn hoekje, geurwde, en zette zich tot slapen.

Het was zo goed als donker toen de trein eindelijk stopte in het grensstation El Paso, waar onmiddellijk een grote drukte was van douanebeambten en familieleden, die reizigers van de trein kwamen halen.

Onder de laatsten bevond zich een knap jong meisje, met grote, donkere ogen, een punthoed met brede rand op de zwarte lokken, een karwats in de hand, en grote sporen aan de hoge laarzen.

Zij liep vlug langs de trein, toen bijna alle reizigers het perron reeds verlaten hadden, en bleef een ogenblikje verbaasd staan, totdat zij plotseling een lichte kreet slaakte, en tegen een ruit tikte, waarachter zij het gelaat had gezien van een man, die vast scheen te slapen.

— Vader! Vader dan toch! Heeft men ooit iemand gezien die zo vast sliep? riep zij uit.

Zij wilde reeds met de knop van haar karwats wat harder tegen de ruit slaan, toen zij zich bedacht, het trapje opwipte van de wagon, en het besproken compartiment binnentapte.

Zij greep Huerta bij de arm, en schudde hem een paar keer heen en weer.

Eindelijk sloeg de Mexicaan nu lodderig de ogen open, en maakte een beweging, waardoor hij zijn valies naar zich toetrok.

Zijn oog viel er op, en hij maakte het hangslot open.

— Wat scheelt er aan vader? Het lijkt wel of je suf bent! riep het meisje ontdaan uit. Je hebt zeker te lang geslapen? Of heb je soms een borrel te veel gedronken?

Huerta gaapte op een wijze, die zijn kaken scheen te zullen doen splijten, drukte een kus op de gebruide wangen van zijn dochter, vatte het valies bij het handvat, maar zette het dadelijk met gefronste wenkbrauwen weer op de bank, en mompelde, met dubbelslaande tong:

— Vreemd — zwaar als lood — dof gevoel in mijn hoofd — sleutel-

tje.

Hij zocht in zijn zakken, vond het sleuteltje, stak het in het slot van het valies, en maakte het open. De volgende seconde was Senor Pablo Huerta klaar wakker. Met wijd

open gesperde ogen keek hij in het valies en maakte een gebaar van woede.

Het mooie, nieuwe valies was tot aan de rand gevuld met kiezelstenen, en stukken oud roest.

HOOFDSTUK II

DE TWEE VAGEBONDEN

In een ommezien was het gehele grensstation in rep en roer, want Huerta schreeuwde en vloekte als een bezetene, en zijn dochter Inez had de grootste moeite, hem althans zover te kalmeren, dat hij aan de ijlings toegeschoten gendarme een vage verklaring kon geven van hetgeen er gebeurd was.

Terwijl hij dit deed, zette de trein zich al weer in beweging, maar de haciëndero loeide als een woedende stier:

— Stop! Hier blijven die trein! Daar moeten de dieven natuurlijk in zitten! Ik schiet iedereen neer, die de trein laat vertrekken!

Huerta scheen de daad bij het woord te willen voegen, want hij trok zijn reusachtige revolver, en snelde in de richting van de locomotief. De geschrokken stationschef haastte zich een tegenbevel te geven, zodat de trein met veel geknars van de remmen een paar meters verder opnieuw stopte.

Een belangrijk grensstation als El Paso heeft op zijn minst zes vaste gendarmes, die elkander geregeld, ook des nachts aflossen.

Men begon direct met een nauwkeurig onderzoek van de trein, waarbij Huerta, die nu weer wankelde als een dronken man, met woest rollende ogen de mannen der wet volgde.

Men haalde er ook de negerportier zowel als de hoofdconductor bij, die konden getuigen, dat er inderdaad in het afzonderlijke compartiment twee goed geklede heren hadden gezeten, die nu nergens meer te vinden waren, maar niet de indruk maakten, treinrovers te zijn. De hoofdconductor herinnerde zich dat hun biljetten reikten tot Montezuma, dat was nog twee uren verder aan de hoofdlijn.

Het bleek echter na een grondig onderzoek van de trein, dat de vogels gevlogen moesten zijn. Men zocht zelfs op de daken en tussen de wielen, waar men wel een paar arme schooiers vond, die voor niets de reis hadden willen meemaken, en die ruw werden weggejaagd, maar niet de keurig geklede toeristen, die dus naar alle waarschijnlijkheid even van te voren uit de trein waren gestapt.

Het eigenaardige was, dat Huerta zelf geen beschrijving kon geven van het uiterlijk zijner medereizigers. Hij wist dat er nog twee heren in de coupé waren geweest, hij kon zich herinneren, zijn revolver te hebben schoon gemaakt en het valies stevig aan zijn pols te hebben bevestigd, maar verder wist hij zich niets meer te herinneren.

Het gehele onderzoek was gepaard gegaan met veel geschreeuw

en getier, en een grote, zwaar gebouwde man, heel eenvoudig gekleed, had verbaasd en hoofdschuddend naar de stroom van kwade en verbaasde uitroepen geluisterd, ofschoon het duidelijk aan zijn gelaat te zien was, dat hij de Spaanse taal heel slecht of niet verstond.

Aan de schuld van die twee reizigers kon natuurlijk niet getwijfeld worden. Reeds hun raadselachtige afwezigheid sprak sterk tegen hen. Er werd druk naar alle richtingen getelefoneerd, en een goed signalement werd aanstonds verspreid. Een paar gendarmes stegen te paard, en renden de brede weg op, die vlak langs de grens voert, en er werd ook naar de Amerikaanse grenspost geseind, daar het natuurlijk best mogelijk was, dat de twee brutale treinrovers nog op Amerikaans grondgebied uit de trein waren gesprongen, toen deze bij de nadering van het grensstation, reeds langzaam begon te rijden.

Wat Huerta betreft — er bleef hem weinig anders over dan nijdig mopperend zijns weegs te gaan, vergezeld door zijn dochter, die weliswaar ook geschrokken, maar veel rustiger dan haar vader was, en hem voortdurend kalmerend toesprak.

Op het stationsplein vonden zij hun twee paarden, stegen op, en reden weg, het gebergte tegemoet.

De reus, die geen Spaans verstond, had enige tijd het rumoer gadeslagen, en begaf zich toen als allerlaatste naar het tourniquet, waar de controleur op post stond.

De man wierp een blik op het biljet dat de reus hem toestak en vroeg verwonderd, Montezuma? Maar dat is El Paso, amigo.

De man had de reiziger zeker dadelijk als een vreemdeling herkend, want hij bediende zich, al was het ook gebrekkig, gedeeltelijk van de Engelse taal.

Kalm gaf de reus ten antwoord:

— Teken dit af, alsjeblieft. Ik kan immers vandaag nog verder reizen, niet waar?

Zwijgend maakte de man met blauw potlood een merkteken op het biljet, gaf er een knip in, en liet de reus gaan.

Hij was echter niet de allerlaatste die het perron verliet, want daar waren ook nog de twee zwervers, de haveloze landlopers, die men zo ruw uit hun schuilplaats verdreven had, en die door het houten hek, dat de goederenperrons afsloot van het stationsplein, als schadelijk geïerde werden geloosd.

Zij bleven neerslachtig de trein nakijken, die juist wegreed, maar toen schenen zij zich in hun noodlot te schikken en trokken zijwendend in de richting van El Paso, dat op bijna een kwartier gaans van het station ligt.

Het was al volkomen donker, toen zij de eerste huizen bereikten, en toen pas zei de kleinste der twee op zachte toon:

— Dat was een gevaarlijke grap, Edward, die wij op het laatste nippertje ontkomen zijn.

— Er was werkelijk niet veel gevaar aan verbonden, amice. Op zulke kleine incidenten ben ik steeds voorbereid, en de twee haveloze plunjes, die wij in het toilethokje verstopt hadden, bleken uitstekend te pas te komen.

Charles Brand zweeg een ogenblik, en vroeg toen:

— Wanneer vinden wij gelegenheid, de tas met het geld te gaan halen?

— Maak je daaromtrent niet ongerust, Charles; nog vannacht is zij weer in mijn bezit.

— Heb je de dochter van Huerta gezien?

— Ja — een heel knap meisje, voor zover ik er verstand van heb.

— Knap? Zeg maar gerust een Spaanse schoonheid.

— Ik benijd je je geestdrift, zei Raffles droog. Maar voor het ogenblik hebben wij ernstiger dingen aan ons hoofd. Wij moeten kleren hebben en wij mogen Henderson niet in de steek laten. De goede jon-

gen kent geen woord Spaans, en het zou er lelijk voor hem uitzien, als hij ons moest missen. Wat die Huerta betreft, — ik heb zelden zo weinig berouw gehad van een kleine ont-eigening als bij deze gelegenheid. Wat komt voor zulk een man een tas met een inhoud ter waarde van 180.000 pesos er op aan? Hij zal het gauw genoeg weer bijeen gesmokkeld en gestolen hebben. Neen, spijt heb ik niet. Kijk, daar is de Rio Grande.

Inderdaad zagen zij bij een kromming van de weg de machtige stroom schemerachtig blinken in het stervende licht. Een ijzeren hangbrug voerde over de rivier, en zou hen aanstonds in de buitenwijken van El Paso brengen.

Hier echter wachtten zij, en gingen aan de weg zitten.

Tot tweemaal toe reed hen een koppel gendarmes voorbij, die hen scherp opnamen.

Het was duidelijk dat men nog overal zocht naar de inhoud van het valies. Zij konden omstreeks tien minuten aan de oever van de rivier gezeten hebben, toen uit de richting van het station een grote gestalte naderde, waarin zij aanstonds Henderson herkenden. Een ogenblik daarna had de reus zich bij de twee schamel geklede mannen gevoegd.

— Luister goed, James, zei Raffles. Jij hebt ons geld, niet waar? Ga nu dadelijk naar de stad en neem je intrek in het kleine logement, dat je aan je rechterhand zult vinden, een huis of twaalf voorbij de brug. Vraag daar een kamer, en zeg dat je twee vrienden verwacht, voor wie je vooruit zult betalen. Ik vrees dat anders de waard ons de deur zou wijzen. Zodra de gelegenheid zich voordoet, zullen wij naar het station teruggaan om het verstopte valies van Senor Huerta te halen. Zoek wat ik je bidden mag geen reden tot twist, met wie ook, want wij verkeren op het ogenblik nog in een zeer precaire positie, bedenk dat. Als het ongeluk wilde dat men onze

kleren vond, dan zou men wel eens kunnen begrijpen dat het met die twee landlopers geen zuivere koffie is. Over een half uur zijn we bij je; wij zullen voor paarden gaan zorgen.

Henderson verwijderde zich, en een eind achter hem wandelden Raffles en Brand langzaam stadwaarts.

Het kopen van een paard is in vele streken van Mexico al even gemakkelijk als het zich aanschaffen van een rijwiel in een land als, bij voorbeeld, Nederland.

In het voorstadje Ysleta hadden zij dan ook aldra een man gevonden, die touwwerk verkocht, tabak, munitie — en daarnaast ook paarden. Op een binnenplaats vonden zij een stuk of acht werkelijk goede paarden bijeen, die waarschijnlijk niet voor een schoonheidsprijs in aanmerking zouden komen, maar die er sterk uitzagen.

Een tiende van de koopsom werd vooruit betaald, en de dieren zouden de volgende ochtend ter beschikking van de kopers zijn.

Daarop begaven de twee vrienden zich snel naar « De Flamingo », zoals het bewuste logement heette, en het was maar goed dat Henderson hun komst gemeld had, want de eigenaar, die er zelf uitzag om met geen tang aan te pakken, keek zeer wantrouwend en met een vies gezicht naar de afgedragen kleren van zijn nieuwe gasten, maar eindigde dan toch, hun een onderkomen te verschaffen.

Zij kregen tezamen een kamer naast die van Henderson, en hun verrassing was groot, toen zij daar fris water aantroffen, in een grote blikken lampetkan, en een geruite lap, die met wat goede wil voor een handdoek kon worden aangezien.

— Het is nog altijd als van ouds, zei Raffles glimlachend. Mexico is een zeer merkwaardig land. Je zult er de meest primitieve toestanden aantreffen naast een vertoon van weelde en vooruitgang, dat zelfs in

Amerika geen slecht figuur zou slaan. Ten hemel schreiende armoede naast rijkdom. Ja, het is een vreemd, een schoon, een gevaarlijk, een zeer biezonder en belangwekkend land, vol van de rauwste tegenstellingen. Maar hier is onze vriend Henderson, en nu zullen wij eens zien, hoe onze magen de Mexicaanse kost zullen verdragen.

Henderson trok een benauwd gezicht en zei :

— Is het net als in Italië, mylord?

— Neen James, zó erg niet, veel erger, antwoordde Raffles glimlachend. Men werkt in Italië veel met olijfolie — maar die is dan tenminste ook uit olijven geperst. Hier lijkt het meer op haarwater.

Henderson trok een scheef gezicht en vroeg :

— Kunnen wij ons eigen potje niet koken, mylord ?

— Daartoe zal het spoedig genoeg komen, James. Morgen rijden wij de pampa's in. Wij kunnen daar jagen en van het kampleven genieten, en,

en passant, de strijd aanbinden met de smokkelaars...

— En met de muskieten, voltooidé Brand zuchtend de zin.

— Charles, mag ik je er aan herinneren, dat je nog pas drie dagen geleden verrukt was over dit uitstapje, zei Raffles glimlachend.

— Gelijk heb je, en ik wil niet klagen, zei Brand. Alleen die geschiedenis van Huerta zit mij dwars, en daarover voel ik mij allesbehalve gerust.

— Je zult het morgen vergeten zijn, want als wij de buit veilig hebben opgeborgen, kan er geen sprake meer van zijn, dat wij gevaar lopen. Het zou wel zeer wonderlijk moeten lopen, als wij de treinconducteur of onze zwarte vriend de portier nog ooit zouden terugzien.

Toen Raffles dit zeide, kon hij niet vermoeden, dat hij betrekkelijk spoedig, en onder eigenaardige omstandigheden althans een van die mannen zou terugzien.

HOOFDSTUK III

WESTWAARTS HO !

Er waren twee dagen verlopen sedert het voorval in de trein, hetwelk Huerta zijn tas met kostbaarheden had gekost, en de middag was reeds vrij ver gevorderd, toen de drie ondernemende mannen voortreden langs de oever van een smalle, ondiepe zeer snel vliedende stroom, die zich twintig mijlen verder westwaarts zou verenigen met de machtige Rio Grande.

Ter weerszijden verhieven zich woeste heuvels, waarachter de zon reeds was schuil gegaan, ofschoon het nog helder dag was.

De paarden bleken uitstekende en sterke rijdieren te zijn, en de drie mannen konden onbelemmerd genieten van dit vrije leven van de jager en sportman, die trekt waarheen het hem lust, en die zich moet voeden met het wild dat zijn geoefende hand neerlegt.

En aan wild ontbrak het zeker niet in die laagvlakte, omsloten door het Guadaloupegebergte in het Oosten, de machtige Corondasbergen in het Noorden en Sierre Hueco in het Westen.

Honderden mijlen ver strekt deze

vlakke zich uit, slechts hier en daar afgewisseld door heuvelreeksen, bossen en stromen.

Het drietal was reeds sterk gebruid door hun verblijf in de buitenlucht onder de brandende zon, en het zou moeilijk zijn, in die twee stoere ruiters, goed gekleed en geschoeid, de twee haveloze zwervers te herkennen.

Wat de reusachtige Henderson betreft, — hem waren alle ondernemingen goed, gevaarlijk of niet, zolang hij slechts, als een trouwe, grote hond, het voetspoor kon volgen van de man, voor wie hij gaarne zijn leven zou hebben gegeven.

De plek waar zij zich nu bevonden was zo goed als geheel onbewoond. Ten Noorden strekte zich de geweldige vlakke uit, in het Spaans Plano Estacado geheten. Over een afstand van honderden mijlen vindt men hier geen enkele stad, noch dorp, noch zelfs het kleinste gehucht.

Zelfs de meest ervaren cowboy heeft van twee dagen tot een week nodig, om dwars door het gebied van zijn meester te trekken, van de ene grens naar de andere.

Het is dan ook begrijpelijk hoeveel moeite en inspanning het kost, het vee van een haciëndero te beschermen tegen de beruchte veedieven. Nog heden ten dage wordt er in die streken een kort en snel recht uitgeoefend. De op heterdaad betrapte veedief wordt, zonder vorm van proces, aan de hoogste boom opgeknoopt, die toevallig in de nabijheid van de plek waar het misdrijf gepleegd werd, gevonden wordt.

De drie mannen hadden enige tijd zwiingend voortgereden, toen Brand eensklaps vroeg:

— Moet hier niet ergens het gebied beginnen van Senor Pablo Huerto?

— Het is mogelijk. — Zijn woonhuis staat in ieder geval nog een heel eind meer oostwaarts, aan de voet van de Corundas. Maar wat je

eerste opmerking betreft, kun je gelijk hebben — kijk daarginds maar eens — koeien.

Brand kneep zijn ogen half dicht, en tuurde over de vlakke. Op ongeveer een halve mijl afstand graasden rustig een stuk of tachtig, negentig koeien en ossen, als het ware onder toezicht van een stevige, gedrongen stier met lange, puntige horens, die er weinig geruststellend uitzagen.

De ruiters reden onder de wind, en de koeien hieven dus al spoedig de koppen op, maar namen verder niet de geringste notie van het drietal, toen het naderbij kwam.

Op een gegeven ogenblik riep Henderson uit, die het hoogste paard had en dus het verst kon zien:

— Daar komen twee ruiters aan, mylord!

— Dan zullen we ons verspreiden! riep Raffles. Men weet nooit of men met vriend of vijand te doen heeft, en in dat geval is het onvoorzichtig een al te gemakkelijk doelwit op te leveren.

Onmiddellijk wendden Henderson en Brand de teugel, en reden weg, totdat zij een vijftig, zestig meters van Raffles verwijderd waren, waarop alle drie rustig bleven wachten wat er zou geschieden.

In een hard galop kwamen de twee ruiters aanrijden, om op ongeveer zestig meters hun rijdieren in te houden. Het was duidelijk dat de twee mannen besluiteloos waren, wat te doen.

Hun paarden hadden Mexicaanse zadels, versierd met koperen knoppen, en van die geweldige, met dik leder beklede stijgbeugels, die de voeten van de ruiter moesten beschermen tegen de horens der runderen — en ook wel eens tegen de tanden van hun eigen paard, dat soms plotseling humeurig wordt en bijt.

De mannen droegen zeer wijde broeken, rijkelijk bestikt met rood band en glazen kralen, een hemd van rood flanel, een halsdoek, en

een van die vreemdsoortige hoeden die tegelijkertijd een suikerbrood en een pannekoek gelijken, maar dan van reusachtige afmetingen.

Een der ruiters had een buks dwars voor zich op de hals van het paard liggen.

De mannen waren klein van stuk, en zo bruin als okkernoten, maar zij wisten uitstekend met een paard om te gaan.

Zij wisselden een paar woorden met elkaar en kwamen toen langzaam nog wat dichterbij, en niet zo dom, zich nog verder te wagen, zodat zij gemakkelijk overvleugeld zouden kunnen worden door de twee mannen, die zijdelings waren uitgezwermd, en hen gemakkelijk onder kruisvuur konden nemen. Maar daar de drie mannen op alles geleken, behalve op veedieven, daar zij Engelse zadels gebruikten, en niet eens van lasso's waren voorzien, daar zij zeer zeker geen Mexicanen waren, reed een der mannen in een korte draf naar Raffles terwijl zijn metgezel achterbleef. Toen riep hij, zijn paard inhoudend:

— Wie zijt gij, vreemdeling, en wat zoekt ge op het gebied van Señor Pablo Huerta?

— Is het verboden, om zijn gebied te betreden? was de weder-vraag van Raffles, die zich voortreffelijk in de Spaanse taal wist uit te drukken.

— Neen, tenminste als men met eerlijke bedoelingen komt, antwoordde de cowboy, terwijl hij keek naar de holster van Raffles, waaruit de kolf van de grote revolver stak.

— Wij zijn geen veedieven, als ge dat soms mocht denken. Wij zijn jagers, antwoordde Raffles glimlachend. Wij hebben goede papieren, waarin gij kunt lezen dat wij geen Gringo's maar Engelsen zijn.

De cowboy scheen in te zien, dat hij inderdaad zijn wapen niet zou nodig hebben, maar hij was blijkbaar een voorzichtig man, en zei:

— Roep eerst uw vrienden. In

ieder geval schijnt gij heel goed op de hoogte te zijn van de strijdwijze, die hier gebruikelijk is.

— Wij zijn hier vaker geweest, antwoordde Raffles schouderophalend.

Daarop wenkte hij Henderson en Brand, die aandachtig het toneeltje hadden gadegeslagen, en nu kwamen aanrijden.

Een ogenblik waren de vijf mannen bijeen, de revolvers gingen de holsters in, en de vriendschap was al spoedig gesloten. Niet weinig droeg Brand daartoe bij, die een paar sigaren te voorschijn had getoerd, en daarmee de cowboys overgelukkig maakte.

— Zijn wij hier ver van de haciënda van uw meester? vroeg Raffles aan de cowboys.

— Twee dagreizen, antwoordde een hunner. Wij zijn hier vlak bij de grens van zijn gebied. Hebt gij die troep koeien daarginds gezien? Zij moeten naar huis.

— Naar huis? vroeg Brand verwonderd. Is er een rodeo op komst?

— Men is er mee bezig, en als gij er belang in stelt, kunt gij het zien. Maar wij moeten eerst deze afdwalers opvangen. Zij zijn niet ongevaarlijk, omdat ze te lang alleen zijn gelaten, en het wordt hoog tijd dat zij gemerkt worden.

— Wat gebeurt er, als het vee over de grens afdwaalt?

— Als het terecht komt op het gebied van een fatsoenlijk man, dan laat hij ze door zijn boys terugjagen — en als hij een man is, die het met de eerlijkheid niet nauw neemt, dan laat hij de jaarlingen merken met zijn eigen brandmerk. Dat komt hier niet veel voor, maar van veedieven, *caramba*, hebben wij des te meer last. Als gij naar de haciënda wilt, blijft dan oostwaarts rijden, uw paarden lijken mij goed. Adio, senores! Wij moeten aan het werk.

De twee mannen zwaaiden met hun hoeden, deden hun paarden met een korte draai zwenken, en reden in een stofwolk weg, onder het

voortgalopperen hun lasso's in gereedheid brengend.

— Dàt zijn nog eens ruiters ! riep Henderson vol bewondering.

— Geen wonder, James. Die mannen verlaten, gedurende acht maanden van het jaar, maar zelden het zadel, en zij slapen er zelfs in, waarbij paard en ruiter tegen een boom leunen, even rustig als jij in je bed.

Onder luid geschreeuw en getier waren de twee cowboys op de troep rustig grazend vee toegerend. Heel veel lust schenen de dieren niet te hebben om zich in beweging te zetten, en de bul vooral toonde verzet.

Maar de drijvers gebruikten een even drastisch als eenvoudig middel om er wat beweging in te krijgen.

Met onnavolgbare behendigheid wisten zij de stier wat af te zonderen van de troep, de lasso van een hunner floot door de lucht, de lus vatte het dier om de achterpoten, zodat het neersmakte, tot drie, vier keer, stond hij op en werd weer omgetrokken, totdat hij woedend in oostelijke richting begon te draven, onmiddellijk gevolgd door de gehele troep. Enige ogenblikken daarna was alles verdwenen in een stofwolk, die nog lange tijd boven de vlakte bleef hangen.

Toen het zand zich gelegd had gingen de drie mannen in dezelfde richting verder.

Die dag gebeurde er verder niets bijzonders en die nacht kampeerden zij aan de oever van een smal bijna opgedroogd stroompje, een gevolg van de langdurige droogte, die het land teisterde.

Als die droogte nog lang aanhield dan zou het zeer moeilijk vallen, het vee behoorlijk te drenken, en dan kon er een van de ergste dingen gebeuren, die een ranchero kunnen overkomen. Het vee kon, onder aanvoering van een vastberaden bul, het eigen gebied wel eens verlaten, en de grens oversteken naar een naburig terrein, op zoek naar water, en dat kon als de buurman oneerlijk was, een verlies betekenen van een

derden kostbare dieren.

Brand had in de loop van de namiddag een aardvarken neergelegd, een jong dier met een spitse snuit, dat een voortreffelijk avondmaal opleverde. Zij sliepen, uitstekend, door niets gestoord, en trokken de volgende ochtend dadelijk weer verder, in de verwachting dat zij nog diezelfde avond de haciënda zouden bereiken.

Onderweg hadden zij een paar maal een ontmoeting met kleine troepen runderen, die hoe langer hoe talrijker werden, en eenmaal moesten zij zelfs tamelijk overhaast hun paarden de helling van een heuvel opjagen, om niet verpletterd te worden tussen de zware lichamen van een woest rennende troep koeien, zeker wel twee duizend stuks, die onder luid getier en zweepgeknal werden opgedreven door een zestal cowboys, die blijkbaar grote moeite hadden de dieren in de goede baan te houden.

Des middags rustten zij, om de ergste hitte te laten voorbijgaan, en trokken daarop weer verder oostwaarts.

Het landschap bood nog altijd weinig afwisseling. Vlakten van dor, geel prairiegras, zo ver het oog reikte, en hier en daar enkele bosjes mimosa's, cactussen of reusachtige varens.

De heuvels waren nog altijd laag, en pas een dagreis verder zou men zich in het eigenlijke gebergte bevinden.

Het was omstreeks half vijf in de namiddag, toen zich de gebeurtenis voordeed, die bijna de voornemens van Raffles had gewijzigd.

Hij bevond zich een weinig afgezonderd van zijn metgezellen, toen hij hen plotseling tot zich wenkte. Zij waren afgestapt om een hapje te eten en de paarden stonden gekluisterd in de schaduw van een bosje, en knabbelden aan het droge gras.

De plaats waar zij stonden was ongeveer halverwege de helling van

een lage heuvel, vanwaar zij een groot gedeelte van de vlakte konden overzien.

Op een afstand van een halve kilometer ongeveer kwam een man te paard met losse teugel aan galopperen. Hij droeg een wit shirt, een grote grijze hoed en gele rijlaarzen, zoals Raffles door zijn kijker kon waarnemen. De ruiter ranselde zijn paard met een boomtak, om het tot nog meer spoed aan te drijven.

Binnen enkele seconden bleek de oorzaak van die spoed. De ruiter werd achtervolgd. Ongeveer honderd meter achter hem kwamen een stuk of zes, zeven mannen aanrennen, die er blijkbaar alles op gezet hadden, hem in te halen en te om-

singelen.

Brand werd ongerust, en had zijn geweer reeds van de schouder gerukt.

— Nog niet schieten, Charles, wacht even, — zei Raffles, die zijn kijker weer voor het oog had gebracht.

De holster van de vluchteling is leeg — waarschijnlijk heeft hij zijn wapen verloren of al zijn kruit verschoten.

Eensklaps slaakte hij een kreet van verwondering en riep uit:

— Maar — het is geen man. Het is een vrouw. Nu herken ik haar; het is de dochter van Pablo Huerta, ... Inez.

HOOFDSTUK IV

MENSENJACHT

Op dat ogenblik was de vluchteling tot op een afstand van ongeveer twee honderd meter der drie mannen gekomen, die zelf enigszins beschut waren door het kreupelhout.

Een van de achtervolgers, wiens paard sneller liep dan dat der anderen, had nu zijn revolver getrokken, en schoot — niet op de vrouw maar op haar paard, dat, in een der achterbenen getroffen, smartelijk hinnikend, plotseling zijn vaart inhield, en toen ging liggen, zodat zijn berijdstster wel genoodzaakt was, wilde zij niet onder haar paard geraken, vlug uit het zadel te springen. Op hetzelfde ogenblik was de man, die het schot gelost had, bij haar, bukte zich en greep haar ruw om het middel, ofschoon zij zich uit alle macht verweerde.

Brand, nu meester van zijn zenuwen, bracht zijn geweer aan de

schouder, richtte even en drukte af.

De rechterarm van de man viel meteen slap langs zijn lichaam neer, hij slaakte een kreet van woede, maar het meisje was vrij, en rende instinctmatig weg, in de richting vanwaar het schot van Brand had geklonken.

Onder de achtervolgers ontstond enige verwarring, maar dat duurde slechts kort, zij verspreidden zich vliegensvlug, de aloude gewoonte volgend, die tussen mannen van de Pampas gebruikelijk is, als zij zich in het nauw bevinden.

Hun paarden steeds in beweging houdend, om daardoor zo min mogelijk tot doelwit te dienen voor de kogels van die behendige schutter, stelden zij zich waaiervormig op, en poogden ondertussen te ontdekken, waar die schutter zich bevond.

Zij hadden het bosje op de heuvel-

helling en de paarden aldra ontdekt, en al galopperende begonnen zij te vuren. De afstand was echter nog te groot, en met hun revolvers konden zij niet veel uitrichten.

De man die het meisje had willen grijpen gaf het echter nog niet op, nam de teugels in de linkerhand, en gaf zijn paard de sporen, om haar weer in te halen.

Ver kwam hij niet, want een tweede kogel van Brand wierp hem uit het zadel. Zijn paard rende verder, het meisje zwaaide met de armen, waarop het dier verschrikt bleef staan. Zonder aarzelen wierp zij zich op zijn rug, en ofschoon haar een paar kogels werden nagezonden, waarvan een haar schouder schampete, en 't witte sporthemd aanstonds rood kleurde, bereikte zij verder ongedeerd de drie mannen, woedend en met ogen die vuur schoten.

— Wie was de man die schoot? vroeg zij onmiddellijk, terwijl zij zich uit het zadel liet glijden.

— Ik nam die vrijheid, senorita, antwoordde Brand met een buiging.

— Bedankt hoor, maar je hebt hem maar half geraakt, die hond! Mij te durven aanraken, mij Inez Huerta! Maar het zal hem worden ingepeperd.

— Mag ik vragen, wat dat voor lui zijn, senorita? vroeg Raffles met een tikje ironie in zijn stem, want het kwam hem voor dat zij hem wel eens een groet waardig had kunnen keuren.

— De vent die daar op zijn rug ligt is, geloof ik, Jack Dye, maar dat is niet de hoofdman. Hij had het snelste paard, en was dus het eerst bij mij. Hij is in dienst van José Bastia, en dat is de ellendeling, die het op mij voorzien heeft. Ik was gewaarschuwd, en ik had wijzer moeten wezen en niet alleen moeten zijn gaan rijden.

Terwijl zij dit zei, keek zij naar haar hand, waar een dun straaltje bloed langs liep, en maakte een beweging met haar schouder.

— Gij zijt gewond, senorita, zei

Raffles, laat mij u verbinden, ik heb verbandmiddelen bij me.

— Als gij dat doen wilt, gaarne, zei het meisje, tegelijkertijd haar shirt uittrekkend.

En daar stond zij, ... half naakt, want het bleek, dat zij onder haar hemd niets aan had.

Zij geneerde zich echter niet het minst en toonde Raffles haar schouder, waar een bloedige schram langs liep.

Raffles verbond haar vlug en bekwaam met wat pluksel en een linnen doek uit de blikken doos, die hem door Henderson werd aange-reikt.

Het was Henderson niet kwalijk te nemen, dat hij even naar de gebronste schouders keek van het meisje en dat hij het jammer scheen te vinden, dat deze weer zo gauw schuil gingen achter het shirt, dat zij direct weer aantrok.

— Gij zult ons zeker wel toestaan u naar de hacienda te vergezellen? vroeg Raffles.

— Ik had u dat juist willen verzoeken, zei het meisje, de drie mannen aandachtig opnemend. Over een uur begint het te schemeren — en bovendien is mij de terugweg afgesneden. De lafaard... met hun zessen tegen één enkele vrouw. Zij overvielen mij plotseling; een van hen heb ik kunnen neerleggen, maar mijn andere schoten misten. Wie is die baby met dat reuzelichaam?

Zij had geknikt in de richting van Henderson, die bloosde als een kostschoolmeisje, ofschoon hij die vraag maar ten halve begrepen had.

— Dat is mijn bediende, senorita, antwoordde Raffles kortaf.

Hij had het woord nog niet gezegd, of een kogel floot gierend vlak langs het hoofd van Brand, en Raffles beval:

— Dekking zoeken! Ga plat op de grond liggen! De schurken hebben ons gezien!

Allen strekten zich plat op de grond uit, na de paarden diep het bosje ingedreven te hebben. Na eni-

ge ogenblikken bracht Brand langzaam zijn geweer aan de schouder, de loop bewoog heel even, een schot kraakte, en op honderd vijftig meter afstand maakte een man een lucht-sprong, halverwege boven een rotsblok uitstekend, zwaaide met zijn armen, en verdween uit het gezicht.

Een half uur verliep, niemand sprak een woord, totdat het meisje resoluut zei:

— Wij kunnen hier niet blijven tot het donker is. Dat is te gevaarlijk, en mijn vader zou ongerust worden. Wij moeten er door heen. Durft gij?

— Ga de paarden halen, James, beval Raffles eenvoudig.

Wij zullen de geweren opnieuw laden, maar eerst de revolvers gebruiken, want het zal wel een gevecht op korte afstand worden.

Bukkend en kruipend spoedde Henderson zich door het bosje, kwam met de paarden terug, en zo snel mogelijk wierpen allen zich in het zadel, en draafden de heuvelhelling af, zó onverhoeds en zó vlug, dat de schoten die hen werden nagezonden, geen doel troffen.

Het gewonde paard van het meisje lag daar nog altijd, en het fraaie dier hief zijn kop op, toen het de grond voelde dreunen onder de snelle hoefslag der paarden van de vluchtelingen. Inez Huerta gaf haar rijdier de sporen, en liet het over het lichaam van de gewonde hengst heenspringen.

— Een koelbloedig meisje, mompelde Raffles voor zich heen. En zo hard als steen. Charles, maak het arme dier af, anders komt het hier ellendig om van honger en dorst of het wordt, nog levend, verscheurd door de cojotes.

Brand hield even zijn rijdier in, boog zich voorover, en schoot met afgewend gelaat de verlossende kogel in het oor van het machteloos neerliggende dier, dat even rilde en toen stil lag.

— Ze heeft zelfs niet omgekeken, mompelde Raffles, verbaasd over zo-

veel gevoelloosheid bij een meisje. Brand had de opmerking gehoord, en zei:

— Vergeet niet, welk leven zij leidt, Edward. Van kindsbeen af zien zij paarden sterven, koeien slachten, de mensen elkander bestrijden, — het is geen wonder dat zij daarbij anders worden dan onze societymeisjes. Dat heb je trouwens zo even zelf gezien, toen zij zonder blikken of blozen haar shirt uittrok om zich te laten verbinden.

Wat een mooi figuur heeft die zus, als ik het zeggen mag.

— Ja — en dat maakt veel goed, zei Raffles sarcastisch. Ik zou gaarne kennis maken met de man, die dit wilde juffertje zonder hart, weet te temmen en zachtere gevoelens in haar weet te wekken. Bukken!

Zonder iets te vragen bukte Brand zich bliksemsnel, en een kogel floot over zijn rug heen en sloeg plat tegen een rotsblok.

De man die gevuurd had galopperde schuin voor hen uit, gevolgd door een tweede ruiter. Brand hield zijn paard met een ruk in, nam zijn geweer ter hand, en schoot de achterste man uit het zadel.

Daarmede was voor die dag de zaak beslecht. De kerels zagen zeker in dat zij met een al te sterke tegenpartij te doen hadden, en gaven de partij gewonnen.

De kleine cavalcade reed zwijgend verder, nog steeds goed acht gevend, en op alles voorbereid.

Er deed zich echter niets meer voor, en tegen het vallen van de avond kregen zij de hacienda in het oog, die op de top van een heuvel lag, met zachtglooiende flanken.

Een machtig geluid drong tot hen door, dat klonk als de branding van de zee bij stormweer.

Het was het geloei van de duizenden runderen, die voor de rodeo bijeen waren gedreven, en die thans in de corals waren ingesloten, om gemerkt of overgemerkt te worden.

Op de drempel van de deur verscheen een lang, mager man, bloots-

hoofds, die de hand boven de ogen hield om ze te beschermen tegen het schelle licht, in het Westen, waar de zon zoëven was ondergegaan.

Toen kwam hij haastig de treden van de houten voorgalerij af, en snelde zijn dochter tegemoet.

— Het was op het kantje af, vader, of je had me niet meer teruggezien, zei het meisje met een kort lachje. Jose Bastia, die hond van een halfbloed, had mij bijna te pakken. Deze heren hebben mij bevrijd. Hoe ze heten weet ik niet, maar u zult ze hier wel welkom heten, terwille van uw dochter, niet waar?

Huerta scheen een ogenblik te aarzelen, keek de drie mannen beurtelings met zijn donkere ogen doordringend aan, en zei toen kortaf, en niet buitengewoon vriendelijk:

— Zij zijn welkom, — om jouw entwille, Inez.

De drie mannen bogen, en Raffles zei, een paar stappen vooruittreidend:

— Wij achten ons gelukkig, senior, dat wij uw dochter deze dienst hebben kunnen bewijzen. Ik ben Lord Palmhurst, deze heer is mijn vriend en secretaris Brunt, en die grote zuigeling daarginds is onze chauffeur en bediende. Noem hem James. Wij willen u echter volstrekt geen overlast aan doen, en vragen slechts een nachtverblijf in een der bijgebouwen.

— Een gast van Pablo Huerta slaapt nooit in een bijgebouw, senior, zei de Mexicaan op trotse toon; gij zult in ons huis overnachten. Inez, laat de bedienden het nodige in orde maken. De heren komen een weinig ontijdig, want ik heb het enige dagen achtereen nog zeer druk met de rodeo. Hebt gij soms lust om het zaakje te kopen?

— Kopen? vroeg Raffles verbaasd. Wilt gij u ontdoen van dit prachtige bezit?

— Gij moet nodig van een prachtige bezit praten! riep Huerta nijdig. Het levert niet veel meer op,

en brengt ontzaglijk veel last met zich mee. Ten overvloede wemelt het hier tegenwoordig van paardendieven en allerlei schuim, dat mij het leven verzuurt. Als gij soms een liefhebber weet, — ik houd mij aanbevolen. Wees zo goed mij te volgen.

Er waren een paar bedienden toegeschoten, die de paarden in ontvangst namen, en de drie mannen gingen in gezelschap van het zonderlinge heerschap dat tegelijkertijd smokkelaar en ranchhouder was, het grote, luchtige, deels uit steen, deels uit hout gebouwde huis binnen, dat slechts een enkele verdieping had, voorzien van een open galerij, die aan alle vier de zijden om het huis heenliep.

Een oude creoolse kwam haastig aanlopen, en kreeg haar instructies.

Korte tijd daarna bevonden Raffles en Brand zich in een ruime luchtige kamer, uitziende op het Oosten, en konden nu hun indrukken wisselen.

— Hier zijn wij dus als het ware in het hol van de leeuw, begon Raffles zacht, terwijl hij zijn koppel met de revolvertas eraan losgespte.

— Een trots en eigenzinnig man, naar het mij voorkomt. Stug, en hard als steen, zei Brand. Zou hij dat menen — ik bedoel de verkoop van zijn bezittingen?

— Waarom niet? Ik denk dat hij met smokkelen meer verdient, en dat hij zich uitsluitend aan die gevaarlijke bezigheid wil wijden. Men kan nu eenmaal geen twee dingen tegelijk en goed doen.

Raffles was naar het raam gegaan, en keek naar buiten. Hij had vóór zich een groot deel van het erf, hij kon de corals zien, waarin het vee was opgesloten, met hun sterke pallissaden en nog verder de vlakke, waarover nog altijd snelle gedaanten heen en weer schoten, die nog achterblijvers voor zich uitdreden met geschreeuw en zweepgeknal.

— Daar rechts van ons is de grens, zei hij tot Brand, die naast hem was komen staan. Nauwelijks

drie mijlen hier vandaan. Je ziet hoe bergachtig en lastig te bewaken het gebied is. Geen wonder dat de smokkelarij hier bloeit. Aan de andere kant moet het gevaarlijk zijn, door die bergpassen te trekken, met de wetenschap, dat op de bergtoppen Amerikaanse scherpschutters op je loeren.

Op dat ogenblik stak een cowboy het erf over, zelf te paard gezeten, en bovendien met aan iedere hand een paard.

Raffles meende de dieren te herkennen in het tanende daglicht. Het

waren de paarden van twee der schurken, die Inez hadden willen ontvoeren.

Er kwamen een paar mannen toelopen die ze dadelijk naar de stal brachten.

Raffles en Brand keken elkander aan.

— Van de mannen, die de paarden bereden hebben, zei Brand, en die misschien allen gewond zijn, zie ik niets. Maar ik heb het al gemerkt: — in dit land schijnt een goed paard meer waard te zijn, dan een mensenleven.

HOOFDSTUK V

HET VERBRANDE DOODVONNIS

Er waren een paar dagen verloopen, sedert Raffles, Brand en Henderson hun intrek hadden genomen op de haciënda.

Zij hadden hun gastheer weinig te zien gekregen, en dan nog slechts tijdens de maaltijden, die hij in allerijl gebruikte, omdat hij toezicht hield bij het brandmerken der in dat jaar geboren dieren.

De gasten zagen echter dat hij ook veel overliet aan zijn opzichter, een grote Ier, met een pokdalig gezicht en vuisten als smidshamers, die onaangenaam goed met zijn revolver kon omgaan.

Des avonds, na volbrachte dagtaak, verenigden de cowboys zich meestal in een grote schuur, waar gelegenheid was om te dansen. Het vrouwelijk geslacht was zeer schaars vertegenwoordigd op de haciënda, en er ontstond telkens twist om deze of gene vrouw, naar wie men in een stad van enige omvang zeker niet het hoofd zou hebben omgewend, maar die hier nu eenmaal was, wat

Eénoog is in het land der blinden. Zij zongen er bij onder begeleiding van een banjo of gitaar, dansten met elkander of met de weinige vrouwen, dobbelden, maakten hun wapens schoon, kregen ruzie, en gebruikten dan wel eens wat al te hardhandig hun grote knuisten.

Het was op de avond van de derde dag en buiten was alles rustig, toen een bezoeker het grote, witte huis binnentrad, die er zeer goed de weg scheen te weten, en die regelrecht naar de kamer liep, waar Pablo Huerta met zijn twee gasten gezeten was, en een glas landwijn met hen dronk.

Het ruwe, gemelijke gezicht van Huerta betrok bij het zien van de man, en hij sprong onmiddellijk op uit de schommelstoel waarin hij lui uitgestrekt had gelegen.

— Wat moet jij hier, Bastia? Hoe durf jij hier nog een voet te zetten, nadat ik je een week geleden de deur heb uitgetrapt. Maak dat je wegkomt, of ik laat je door mijn bedien-

den met de zweep van het erf ranselen.

De mesties verbleekte, kneep zijn vuisten krampachtig samen, wierp een minachtende blik op Raffles en Brand, die hem onmiddellijk hadden herkend, maar zich wisten te beheersen.

— Je doet beter mij niet te laten weggagen, Huerta, zei de bezoeker. Ik zou je aanraden mij rustig te woord te staan. Ik wil je spreken — onder vier ogen. Die vreemdelingen hebben er niets mee te maken. Zij hebben zich al meer met me bemoeid, dan goed voor hen is.

Raffles zei bedaard:

— Ieder ander zou gedaan hebben, wat wij hebben gedaan om je gemene streek onmogelijk te maken, senior. Dacht je soms dat wij werkloos zouden toezien als iemand, wie dan ook, een meisje zou willen ontvoeren.

Bastia haalde slechts even de schouders op, gaf Raffles zelfs geen antwoord, maar ging voort, steeds tot Huerta gewend:

— Geef me tien minuten, dat is voldoende. En stuur die twee daar weg.

Raffles en Brand behoeften niet te worden weggestuurd; zij waren reeds opgesprongen, en slenterend naar de veranda gegaan, waarvan de deuren wijd open stonden.

Vóór hen lag het duistere erf. Vaag konden zij een paar schimmige gedaanten ontwaren, die snel heen en weer liepen. Aan een der palen, die de veranda schraagden, waren drie paarden vastgebonden, die rustig bijeen stonden. De twee vrienden staken een sigaret op en Raffles fluisterde met een minachtend lachje:

— Nu heeft de schurk zijn zin. Alsof wij al niet precies wisten wat hij komt doen. Ik denk, dat hem dat wel zal tegen vallen.

De maan kwam op, en juist liep er een man langzaam voorbij, met zijn handen op zijn rug, en een lange, dunne sigaar tussen de lip-

pen. Raffles keek hem met een herkende blik na. Het was de hoofdconductor van de trein, die hen naar El Paso had gebracht.

Zodra José Bastia zich had overtuigd, dat er niemand meer in de nabijheid was, begon hij te praten:

— Luister eens, Huerta, en luister goed, want ik zeg het niet tweemaal. Je weet dat ik je dochter wil hebben. Je weet ook dat ik getracht heb, haar dezer dagen te schaken. En het zou mij gelukt zijn, zonder de tussenkomst van die vervloekte Gringo's die je onder je dak hebt genomen. Ik heb nog niet met hen afgerekend, maar dat komt nog wel. Wat in het vat is verzuurt niet, en Bastia heeft een sterk geheugen. Inez houdt zich nu verborgen, maar ik kan en ik wil niet langer wachten. Ze moet mijn vrouw worden.

— O ja? En wil je me eens vertellen hoeveel tijd je nodig hebt, om als de gesmeerde bliksem mijn huis en mijn erf te verlaten? Ik heb je altijd voor een onbeschaamde, stinkende halfbloed gehouden, maar ik heb nooit geweten, dat je nog zoveel lef had. En ik zal je tonen dat ik dat weet te waarderen, door je vijf minuten te geven om je weg te pakken. Zijn die vijf minuten om, en ben je dan nog niet weg, dan laat ik de honden op je los.

De ogen van de mesties begonnen dreigend te flikkeren, maar uiterlijk bleef hij volkomen kalm, toen hij zei:

— Je zult je nog wel eens bedenken, Huerta. Je moet weten, dat ik dwangmiddelen heb, die je wel zullen overhalen.

Met een onwillig gebaar had Huerta naar zijn revolver gegrepen, maar die had hij reeds afgelegd, en het wapen lag op de grote tafel, die hij als schrijfbureau gebruikte, drie meters van hem vandaan. Schijnbaar onaangedaan vroeg hij spottend, langzaam achteruitlopend:

— En mag ik weten waarin die dwangmiddelen bestaan? Ze moeten wel van heel gewichtige aard

zijn, als je denkt, dat ze indruk op mij zullen maken.

— Wel, dat zijn ze ook, geloof me. Je zult toch wel enige waarde hechten aan je eigen hals, Huerta? Komaan, laten we niet te veel tijd verbeuzelen. Ik zal je geheugen eens oprispen. Het is al een jaar of tien geleden, maar je zult het je nog wel herinneren. Het was in Mexico City. President Cortez leefde toen nog: — hij was nog niet vermoord. Jij weet zeker wel wie er aan de aanslag op zijn leven deelnamen?

Huerta stond nu dicht naast zijn schrijftafel. Hij was asgrauw geworden, maar dat duurde niet lang, en hij zei met een kort lachje:

— Zulke dingen gebeuren hier wel meer, Bastia. Het leven van een president is nooit zeker, in Mexico.

— Maar het leven van zijn moordenaars evenmin! riep Bastia uit. Cortez had veel vrienden, die een dure eed hebben gezworen hem te zullen wreken. Een paar van de aanslagplegers wisten ze in handen te krijgen, en die kregen niet eens tijd om hun medeplichtigen te noemen; en dat was maar drommels goed ook voor zekere lieden. De hoofdschuldige ontsprong de dans, en er waren maar een paar getuigen, die hem hadden kunnen aanbrenge- n, omdat ze bewijzen hadden, tastbare, geschreven bewijzen. Leuk, hé? Met een hunner heb je toevallig een dag of vier geleden in de trein gezeten. Hij is namelijk hoofdcon- ducteur — of liever dat was hij, want hij heeft het baantje er sinds gisteren aangegeven. Jeff Patterson is zijn naam. Je had de papieren aldra gemist, en nu begrijp ik ook waarom je zo dicht bij de grens bent gaan wonen. Je hebt steeds in onze- kerheid verkeerd, en je wilde bij het eerste teken van onraad over de grens wippen. Wat zeg je ervan? Kijk je er niet raar van op, dat de man, die je wil laten hangen, deze week je kaartje heeft geknipt?

Het gelaat van de smokkelaar was opnieuw vaal en bleek geworden,

en met zweetdruppels overdekt. Zijn mond ging half open en hij was nauwelijks verstaanbaar, toen hij mompelde:

— Je staat te liegen. Het is niet waar. Je wilt mij bang maken. Wat zou Patterson met die papieren kunnen uitrichten?

— Vraag niet naar de bekende weg. Dat weet je bliksems goed. Hij heeft je lang genoeg gezocht, hier in Mexico, en hij herkende je onmiddellijk, al deed jij het hem niet, wat niet zo verwonderlijk is, want hij is nu zo glad geschoren als een ei, en in Mexico City vijf jaren gele- den bij dat kabaaltje tegen Cortez, droeg hij een volle baard. Maar ge- noeg daarover. We willen die papie- ren nu eindelijk eens benutten. Patterson is hier. En hij heeft de papieren in zijn zak. Hij vraagt geld — ik vraag je dochter. Weiger je, dan heb je nog vannacht de gen- darmes in je huis, en je weet welk lot je dan wacht, Huerta. Ze zullen waarlijk geen week voorbij laten gaan voor ze je hangen. Je hebt te kiezen of te delen.

Huerta stond met gebogen hoofd te leunen tegen de schrijftafel. Er verliep zeker wel een volle minuut voor hij eindelijk toonloos vroeg:

— Wat vraagt Patterson voor die papieren?

— Tien duizend Peseta's.

— O, niet meer? En — wat moet jij hebben als je mijn dochter met rust laat?

— Alles wat je bezit zou niet toe- reikend zijn, Huerta; ik wil en ik zal haar hebben, riep de mesties vastberaden.

— Zij wil je niet. Zij veracht je, zei Huerta.

— Dat is van minder belang. Ik zal haar wel mores leren, als het moet met de karwats.

Weer bleef het een tijdlang stil, en toen hief Huerta het hoofd op en zei iets luider:

— Ik zou mijn bedienden kunnen roepen, en je kunnen laten wegja- gen, als een hond.

— Wat zou je dat baten? Patterson heeft de papieren en zal ze weten te gebruiken. Je weet, dat alles wat de aanslag betreft, daarin nauwkeurig staat opgetekend, en je bent stom geweest, ze je te laten ontstelen. Voor mij zelf koester ik geen vrees. Mijn paard staat op tien passen afstand van hier, en een stuk of twintig van mijn vrienden wachten bij het hek van je erf, op mijn terugkomst. Duurt het wat lang, dan komen ze een onderzoek instellen — en dan weet je wat je te wachten staat.

— Ik moet eerst die papieren zien, zei Huerta met trillende stem.

— Goed, zei Bastia. We zullen ze voor je neus houden, maar je blijft er met je vingers af. Ik zal Patterson roepen.

Hij deed een paar stappen achteruit, zonder Huerta uit het oog te verliezen, en stak twee vingers van de linkerhand tussen de lippen, waarop hij kort maar scherp floot.

Het bleef stil en hij floot nogmaals. Zijn ongeduld nam toe, en hij stampvoette woedend met zijn gespoorde laars op de houten vloer.

Toen kwam er van de kant van de buitengalerij kalm een man binnen, met een aantal papieren in de hand, tot een pakje samen gebonden, dat hij op de schrijftafel wierp met de woorden:

— Patterson laat zich excuseren, senior Huerta, — hier zijn de brieven. Zorg er voortaan wat beter voor of vernietig ze.

Huerta wierp zich als een tijger op de papieren, terwijl de mesties een gebrul van woede uitstiet, en zijn revolver uit de tas rukte. Maar vóór hij het wapen zelfs had kunnen richten, voelde hij de dreigende druk van iets kouds en hards in zijn lenden, en een zware stem beval:

— Laat die proppenschietter vallen, ellendeling, of ik schiet dwars door je heen.

Knarsetandend van woede liet de mesties het wapen los, dat kletterend op de grond viel.

— Ga daar nu in die hoek staan, en verroer je niet, voor ik het zeg.

Bastia moest gehoorzamen, want hij voelde de revolverloop nog altijd tussen zijn ribben. Hij werd naar de verste hoek van het vertrek gedreven, en kreeg bevel, met de handen boven zijn hoofd en zijn rug naar het vertrek gewend, te gaan staan.

En toen klonk weer de diepe basstem, die zei:

— Wel, Huerta, dat was op het nippertje, kerel. Je kent me toch wel? Ik ben Dick Stone, je buurman. Je bent wel eens niet erg vriendelijk voor me geweest, omdat ik een Amerikaan ben, en het een en ander vermoed van je smokkelgrapjes. Ik heb dat maar door de vingers gezien, omdat ik hoop, dat je mijn schoonvader zult worden. Ik heb je dochter Inez een paar keer ontmoet en stapel op haar geworden. Zij is nou net de vrouw, die ik moet hebben... mooi... moedig en niet preuts.

Huerta luisterde maar half. Hij had een kaars ontstoken, en was druk bezig de drie of vier brieven te verbranden, waaruit het pakje had bestaan.

Pas toen hij hiermee klaar was, liet hij zich zuchtend in een stoel vallen, veege zijn voorhoofd droog, keek als verdwaasd om zich heen, ontwaardde Raffles, die inmiddels binnengekomen was en zei met een zwak lachje:

— Wat ik daar heb verbrand was mijn doodvonnis. Wist gij — waken die brieven betekenden... Hebt gij verstaan wat hij zei, Lord Palmhurst?

— Natuurlijk; — hij sprak veel te luid, antwoordde Raffles schouderophalend. Maar voor brieven heb ik een zwak geheugen. Ik wil niet weten wat er in stond. Het walgeijkste dat ik ken is chantage. En het zijn laffe schurken, die van dit middel gebruik maken. Daarom ben ik tussen beide gekomen, en heb die mooie conducteur die zijn baantje voor dat van smokkelaar schijnt te hebben verruild, de brieven afgeno-

men. Hij kreeg niet eens de gelegenheid om zich te verzetten.

— Dood? vroeg Stone tamelijk onverschillig.

— Neen, zó ver is het niet gekomen. Ik heb hem een opdoffer gegeven — en van zijn revolver beroofd. Ik raakte hem onder de kin, antwoordde Raffles, en nu weet hij van geen toeten of blazen. Over een kwartiertje zal hij wel merken, dat hij nog leeft.

— En gij zijt het, vervolgde Stone, met een sprankje jalouzie en wantrouwen in zijn zware stem, die

Senorita Inez heeft gered?

— Inderdaad hadden mijn vrienden en ik het voorrecht, haar te kunnen ontrukken, aan de handen van die ellendeling daar.

— En je zult er voor boeten, vervloekte Brit! gilde de mesties.

Hij had gebruik gemaakt van een ogenblik onoplettendheid, en terwijl hij dit riep, sprong hij vlug als een haas door het openstaande raam, en was in de duisternis verdwenen, vóór Raffles en Stone tegelijkertijd het raam bereikten.

HOOFDSTUK VI

BELEGERING

Stone en Raffles sprongen op hun beurt uit het raam, en juist toen zij op de grond neerkwamen, kwam er een man om de hoek van het huis, die uitriep:

— Sta of ik schiet! Ha, ben jij het, Edward? Wat is er aan de hand?

— De Mesties is gevlucht! Haast je, Charles, en ga de jongens in de schuur waarschuwen. Het zou mij niets verwonderen als wij binnen een paar minuten een soort belegering zullen hebben te doorstaan. Vlug, want ieder seconde is kostbaar. Zij moeten tot iedere prijs de schuur verlaten hebben, vóór de aanval komt. Bastia is hier met een hele troep vrienden van zijn slag.

Zonder te wachten tot Raffles uitgesproken was, snelde Brand weer terug, en rende over het door de

maan beschenen erf. Hij was echter nog niet halverwege, toen een schot kraakte, en hij verdoofd door een schot, dat zijn hoofd schampte, op de vastgestampte aarde neerstortte.

Vóór hij zich weer kon oprichten, suisde er een lasso door de lucht, die hem weer omver trok, en toen werd hij snel over de harde aarde voortgesleurd, zonder dat iemand het kon verhinderen.

Men hoorde op de haciënda zo vaak schieten en schreeuwen, ook des nachts, dat de cowboys daar in hun schuur van het hele voorval naar het schein niets hadden bemerkte.

Toen een hunner de deur opende was dit zeer waarschijnlijk toeval, maar de arme drommel bekocht het met zijn leven, want hij viel onmiddellijk neer, door een kogel midden

in het hart getroffen.

Er volgde een gehuil van woede en de deur vloog weer dicht, op hetzelfde ogenblik dat een stuk of twintig ruiters het erf opstormden onder luid getier en geschreeuw.

Een stem riep een paar bevelen, enige mannen sprongen uit het zadel, rukten hun geweer van de zadeldknop, en snelden naar een klein berghok, in de schaduw waarvan zij zich verdekt opstelden.

Twee anderen sprongen met de revolver in de vuist de trappen van het bordes op, met het doel het vertrek te onderzoeken, waar zoëven het dramatische gesprek had plaats gehad.

Van achter zijn schrijftafel legde Huerta met een revolverschot een van de indringers neer, en de andere werd geveld door een gewerschot van Raffles, die zijn wapen gesteund had op het kozijn van het raam, waaruit hij even te voren gesprongen was.

Van Stone was niets te bespeuren, en Raffles begreep ook niet waar Brand gebleven was.

Henderson lag neergeknield bij een hoek van het huis, en poogde van die plaats het gevechtsterrein te overzien.

Het erf was, zelfs voor een Mexicaanse hacienda zeer groot; aan een dier zijden bevond zich het woonhuis, met enkele bijgebouwen, recht daartegenover bevonden zich de omheiningen van de Corals, en rechts stond de schuur, waar de cowboys na gedane arbeid bijeen plachten te komen. Tegenover die schuur bevonden zich de stallen, en aan die zijde was ook het hoge, houten hek, waardoor de indringers waren binnen gestormd.

De bandieten waren dus alleen van de voorzijde van het huis onder vuur te nemen, zolang zij zich in de nabijheid van de schuur ophiielden — en die voorzijde was juist zeer gevaarlijk te naderen voor de belegerden, want twee mannen van de tegenpartij hadden zich in een der

paardenstallen verschanst, zodat zij van een zolderraam uit de gehele voorgevel van het huis konden bestrijken, welke thans fel door de maan beschenen werd, waartegen zich dus iedere gedaante scherp moest aftekenen.

Wie zich links van het huis bevond, was betrekkelijk veilig, zolang hij zich niet te ver naar voren waagde, want dan werd hij onmiddellijk zichtbaar.

Het noodlot wilde, dat slechts enkele cowboys daarbinnen hun wapens bij zich hadden gehouden, en dat waren nog maar revolvers. Zodra een hunner zich bij een der vensters durfde vertonen, werd er onmiddellijk op hem geschoten.

De toestand was dus voor de belegerden op dat ogenblik zeer hachelijk en als daar niet spoedig verandering in kwam, zou het met de hacienda en zijn bewoners slecht aflopen.

Huerta wist de gangdeur te bereiken, die hij snel opende en weer sloot, en vroeg aan Sally, de van angst bevende, oude negerin, die reeds jaren in zijn dienst was, op gedempte toon:

— Waar is mijn dochter? Waar is senorita Inez?

— Ik weet niet, meester — ik geloof in haar kamer, antwoordde Sally, bevend over al haar leden.

— Ga naar boven en zie of je meesteres daar werkelijk is.

De oude meid sloeg een kruis, aarzelde, en ging toen kreunend en alle heiligen aanroepend, de trap op, die naar de bovendien dieping voerde.

Huerta bleef beneden staan, en het zweet brak hem uit, toen alles daar boven stil bleef.

Een bonzend geluid als van een val deed hem opschrikken, en toen stormde hij op zijn beurt de trap op, en zag de deur van de slaapkamer van zijn dochter open staan.

De maan scheen door de beide ramen naar binnen, en tekende twee scherp omliggende lichtvlakken op de vloer, die met een lichtgele mat be-

dekt was.

In een van die zilveren, vierkante lichtplassen lag iets zwarts.

Het was Sally, de oude negerin. Uit haar voorhoofd droop een dun straaltje bloed. Een geweerkogel had haar midden in het voorhoofd geraakt en haar op slag gedood.

Sally lag daar met uitgespreide armen op haar rug en staarde met haar dode ogen naar de zoldering. Voor het overige was de kamer leeg. Een paar meubelen waren van hun plaats gerukt en een stoel was omgevallen. Op en naast die stoel lagen de kleren en stonden de gespoorde laarzen van zijn dochter.

Alles wees er op, dat er een worsteling moet hebben plaats gehad; een van de ramen stond open, en boven het kozijn uit staken de einden van een ladder.

Huerta hield zich met moeite midden in het vertrek staande. Hij voelde zich wee en misselijk van elende. Het was duidelijk wat er gebeurd was: — de schurken hadden zijn dochter ontvoerd, na haar onverhoeds te hebben overvallen, toen zij op het punt stond in bed te krui-
pen, dus alleen gekleed in een nachthemd, en ongewapend was.

Hij uitte een doffe kreet, wankelde de kamer uit, kwam met moeite de trap af, en stond een ogenblik daarna met een lijkkbleek, vertrokken gelaat voor Stone en Raffles, die nog altijd door het open zijraam een klein deel van het erf met hun wapens konden bestrijken.

— Ze is weg, stamelde Huerta, nauwelijks hoorbaar, en steunzoekend tegen de wand.

Stone wendde met een ruk het hoofd om, en vroeg:

— Wie? Wie is weg?

— Inez! Zoëven moeten ze haar hebben overrompeld en weggevoerd. Mijn kind — mijn dochter!

Hij wankelde naar voren, en stelde zich zodoende bloot, en onmiddellijk bleek uit een schot, dat rakelings langs zijn oor ging, dat de schurken nog altijd nauwlettend de

wacht hielden. Dicht bij de Corals, achter wat struikgewas, hadden zich nu ook een paar aanvallers verdeckt opgesteld, die de gehele voorgevel konden bestrijken, en die waarschijnlijk ook de oude Sally hadden neergeschoten.

Raffles trok hem snel weer bij de veilige muur, en zei vastberaden:

— Wij zullen haar weten te bevrijden, maar blijf om hemelswil kalm, beheers U, want wij kunnen hier niemand missen. En gij, senior Stone, bedenk dat iedere onvoorzichtigheid ons aller dood kan betekenen.

Stone staarde Raffles een ogenblik aan, alsof hij hem niet begreep, maar toen veranderde zijn gelaat plotseling. Uit alle macht vermande hij zich, en zei op vaste toon:

— Gij hebt gelijk. Wij moeten kalm en met overleg te werk gaan, anders zullen zij ons uitmoorden. Gij zijt vreemdelingen en kent die schurken nog niet. Gij weet niet waartoe zij in staat zijn. Maar dat zeg ik — als wij hen overwinnen, dan laat ik er niet een in het leven — niet één. Laat eens zien, Huerta, met hoeveel zijn wij.

— Er zijn een stuk of twintig jongens in de schuur — misschien een paar meer, antwoordde Huerta dof. Maar zij kunnen niet helpen, zij zitten opgesloten. Er zijn maar twee kleine vensters, en wie zich daarvoor vertoont, is er geweest.

Het bleef een ogenblik stil, en toen klonk er plotseling dicht bij hem een rauwe kreet, onmiddellijk gevolgd door de val van 'n lichaam.

Zij wendden zich allen om, en zagen het bovenlichaam van een man dat bij zijn val te voorschijn was gekomen bij de hoek van het huis.

Even daarna kwam een neger te zien, met woest rollende ogen, gekleed in een wit pak, en met een groot, bebloed mes in de vuist.

— Wat is dat, Jesse? Wat is er gebeurd? vroeg Huerta op schorre toon. Wie is die man?

— Hij juist op u wilde toesluipen

master, — had revolver al klaar. Ik hem mijn mes tussen de schouders heb gestoken — boven — boven ligt mijn vrouw, met een kogelgat in het voorhoofd, Zij is dood, mijn arme Sally. Ik hoop... hij toch dood is... Laffe, laffe schurken!

De man was blijkbaar geheel buiten zinnen van woede en smart, hij sprak wartaal en deed wankelend een paar stappen, zich met de linkervuist op de borst slaande.

Raffles ging naar de getroffen man, en wentelde hem met de voet om. Het was de conducteur Patterson, die hij een half uur tevoren had neergeslagen, en op wie niemand meer gelet had.

Hij sloeg even de ogen op, die hoe langer hoe groter werden terwijl hij Raffles aankeek, wiens gelaat beschreven werd door de maan. Hij uitte een zware vloek, gevolgd door een bloedgolf, en bracht er met moeite uit:

— Raffles — ik ken je nog van — van vroeger — je hebt mooie vrienden om te verdedigen, Huerta. Weet je wie die man is? Hij is — hij was — in je spoorwegcoupé — je tas met geld — hij — de dief.

Toen viel zijn hoofd achterover, en blies de laatste adem uit.

Huerta had langzaam zijn gelaat naar Raffles toegewend, en vroeg toonloos:

— Wat is dat voor onzin? Die man heeft toch gelogen?

— Hij sprak de waarheid, antwoordde Raffles afgemeten. Ik was het die je tas verruilde tegen een soortgelijke, die ik op een tussenstation had gekocht, en met kiezelstenen vulde. Ik gaf je die schram aan je hand, en de bedwelvende stof die in je bloed drong, deed je inslapen. Het is waar. Ik ben John Raffles.

Een kort ogenblik welfelde Huerta, maar eensklaps week de nijldige trek van zijn gelaat, en hij zei op zachte toon:

— Het is niets. Wat kan mij die naam schelen? Gij hebt mijn doch-

ter gered, en nu weer wilt ge uw leven offeren om ons te helpen haar levend weer in handen te krijgen.

— Dat zal ik, op mijn erewoord, antwoordde Raffles ernstig. Later zullen wij die andere kwestie wel behandelen. Wij hebben nu aan heel wat ernstiger dingen te denken. Bedenk dat ik niet alleen uw dochter, maar ook mijn trouwste vriend te redden heb. Hij is nergens te vinden en zal wel in hun handen gevallen zijn. Kan men het huis van de andere zijde naderen?

— Ja, maar niet anders dan langs een omweg.

— Dan moet een onzer naar het dak, en de achterzijde bewaken. Een tweede blijft hier bij het raam en houdt het erf in het oog, voor zover dat mogelijk is. De twee anderen sluipen naar een der voorkamers op de bovenverdieping, en trachten de schurken bij de schuur onder vuur te krijgen. Als wij kans zien de cowboys te bevrijden, zijn wij sterker in aantal.

Stone en Huerta raadpleegden elkander met de blik en knikten bevestigend met het hoofd. De neger Jesse werd met een geweer naar het dak gezonden, met bevel, dadelijk te schieten zodra hij iets verdachts aan de achterzijde zag. Stone zou bij het zijraam de wacht blijven houden, en Huerta en Raffles, die eveneens met een geweer waren gewapend, klommen onhoorbaar de trap op, gingen een der voorkamers binnen, en kropen op hun buik zo dicht zij konden naar het venster, dat uitkwam op de galerij, die om het hele huis heenliep.

Plat naast elkander uitgestrekt op de vloer konden zij nu een groot deel van het erf overzien, benevens een hoek van de schuur.

Onduidelijk konden zij enige gedaanten in de schaduw heen en weer zien bewegen. Raffles bracht zijn geweer aan de schouder, richtte zorgvuldig, en schoot.

Beneden klonk een kreet van woede en pijn, een man maakte een

luchtsprong, greep wild met beide handen in de lucht en viel neer.

Een gehuil van woede steeg op, en een regen van kogels sloeg tegen de stenen muur, of drong door het hout van de bovenverdieping, terwijl een paar kogels rakelings over de hoofden der beide mannen heenfloten.

In hun blinde woede moesten de bandieten zich hebben bloot gegeven, ook voor Stone, want opnieuw stortte een van de aanvallers ter aarde, waarop de anderen zich haastig terugtrokken, of zich plat op de grond wierpen.

Er verliep een minuut in stilte. Men hoorde niets dan het verre geknaken van een paar jakhalzen en het gesjerp van de duizenden krekels.

Plotseling werd de stilte verbroken doordat een der vensterruiten rinkelend aan stukken viel; een steen viel neer in het vertrek, blijkbaar van grote afstand geworpen.

Er was een stuk papier omheen gewikkeld dat Huerta met bevende hand losmaakte.

Het maanlicht was zo sterk, dat hij kon lezen wat er door een ongeopende hand met ruwe letters op geschreven stond:

« Bij het eerste schot dat er van jullie kant nog valt, gaat je dochter er aan. »

Zwijgend stak Huerta Raffles het papier toe, en deze las op zijn beurt deze omineuze boodschap.

— Blijf gij hier, dan zal ik deze mededeling aan Jesse en Stone gaan zeggen, zei hij na enige ogenblikken. Zij zullen woord houden, de ellendelingen, en wij mogen het leven van uw dochter niet in gevaar brengen. Wij zullen dus een list moeten verzinnen.

Huerta kon alleen maar met het hoofd knikken, stom van woede en angst. Raffles kroop haastig achteruit, en begaf zich naar het dak, toonde Jesse het papier, en zond de neger wiens aanwezigheid daarboven nu geen doel meer had, naar zijn meester.

Vervolgens liep hij snel de trap af, en kwam nog juist bijtijds, om door het open raam heen zijn hand op de arm van Stone te leggen, die zijn geweer opnieuw in aanslag had gebracht.

— Wat is er? vroeg Stone ongeduldig. Ik had die vent niet kunnen missen.

— Als gij hem geraakt had — zou dat de vrouw die gij lief hebt, het leven gekost hebben, fluisterde Raffles op dringende toon. Er mag geen schot meer vallen. Lees deze mededeling van Bastia.

— Het is hier te donker — wat staat er? vroeg Stone met ingehouden adem.

« Bij het eerste schot dat er van jullie kant nog valt, gaat je dochter er aan », zei Raffles.

Moedeloos nam Stone de loop van zijn geweer van het kozijn af, en zijn hand greep de arm van Raffles, terwijl hij met bevende stem vroeg:

— Wat moeten wij dan in 's hemelsnaam doen? We weten nu wie gij zijt, en ik weet wat men ook hier van uw wonderbaarlijke bedrevenheid en stoutmoedigheid mompelt. Ik kan niet geregeld meer denken. Ik kan geen plan beramen; als ik denk aan — wat er met Inez kan gebeuren. Ik mag daar niet aan denken, anders zou ik krankzinnig worden. Help ons. Zeg wat ik doen moet...

— Ik heb een vriend die in dezelfde omstandigheden verkeert, Stone, zei Raffles zacht. Ik begrijp je toestand volkomen, en ik zal trachten, iets te verzinnen, waar door Inez en mijn vriend gered kunnen worden.

— Doe het — en ik zal u alles geven, wat gij vraagt, zei Stone hartstochtelijk.

— Ik neem geen geschenken aan, Stone, zei Raffles kortaf. Het is mijn gewoonte mij zelf schadeloos te stellen, als ik dat nodig acht. Ik heb mij nog nooit laten betalen voor diensten als deze.

— Vergeef het mij — ik weet

niet meer wat ik zeg, mompelde Stone, even zijn hand op de arm van Raffles leggend, die zich weer over het kozijn had laten glijden, en nu naast hem stond. Weet u iets te bedenken?

Raffles stond een ogenblik met gebogen hoofd na te denken.

Het midden van het erf was zo helder door de maan verlicht, alsof het dag was, en iedere poging om het over te steken zou een zekere dood betekenen.

Vanuit hun hinderlagen achter de bosjes bij de Corals en in de schaduw van de bijgebouwen rondom zouden de bandieten door hun scherpschutters gemakkelijk iedereen kunnen neerleggen, die het waagde zich te vertonen.

Na een paar ogenblikken vroeg Stone zacht:

— Waarheen zouden ze Inez gebracht hebben?

— Ik weet het niet — maar ik vermoed naar een der stallen. Zij zullen haar zo dicht mogelijk bij de uitgang willen hebben, om zo nodig haastig de vlucht te kunnen nemen.

— Is die stal te bereiken, zonder het erf over te steken?

— Ja, maar langs een omweg. Achter het huis is een moestuin, begrensd door een smal pad, dat in

een boog achter de bijgebouwen omloopt. Maar ze zullen daar wel een man op wacht hebben staan, die onmiddellijk alarm zal slaan, als hij iemand zal zien.

— Dan moet die man overrompeld worden, zonder geluid te maken.

— Ik twijfel er aan of dat mogelijk is, want tenslotte moet men toch een kleine, open plek bij de stallen oversteken, en zodra zich daar iemand vertoont, wordt er geschoten, en wat een schot kan betekenen — dat weet gij.

Raffles schudde het hoofd

— Ik weet het, zei hij — maar Bastia zal zijn dreigement niet ten uitvoer brengen. Vergeet niet, dat hij Inez begeert. Hij zal juist alles in het werk stellen, om haar hier weg te krijgen, en haar desnoods met geweld tot zijn vrouw te maken. Wij zullen dus zeer voorzichtig te werk gaan. Kunnen de twee bandieten voor het zolderraam van de paardenstal ons zien aankomen?

— Als wij de omweg volgen, niet.

— Goed; — dat is al veel gewonnen. Ik weet wel een middel om de schildwacht onschadelijk te maken. James, jij gaat mee, en gij, Stone, ga naar Huerta, en vertel hem wat wij van plan zijn.

HOOFDSTUK VII

ZEGEPRAAL

Toen Stone terugkwam, liepen de drie mannen snel door de moestuin naar het achterpad, zich zoveel mogelijk bukkend, om niet te worden gezien.

Zij volgden dit pad, waar nog niemand te zien was. De aanvallers achtten zich blijkbaar te zeer verzwakt om een poging te durven wagen, ook de achterzijde van het huis te bezetten.

Nauwelijks waren zij dit pad ten einde, of het drietal zag, bij het naderen van de stalgebouwen, de gedaante van een man, die daar onbeweeglijk op post stond, met het geweer bij de voet, en de blik gericht op de voorzijde van het woonhuis.

Niemand zou die stallen kunnen naderen, tenminste niet van de enige kant, waarvan gevaar dreigde, of de wachtpost zou het moeten zien.

Er lagen minstens twintig meter open terrein tussen het stalgebouw en het einde van het bochtige pad, dat de mannen nu volgden.

Stone, die vooraan had gelopen, trok snel zijn hoofd terug, en fluisterde:

— Ik kan de vent zien staan. Ik zou hem zelfs kunnen neerleggen, voor hij tijd had zijn eigen wapen te gebruiken, maar het schot zou

gehoord worden, de belegeraars op het erf zouden dadelijk toesnellen, en wij zouden niets gewonnen hebben.

— Dat had ik van te voren al ingezien, en wij zullen dus iets anders moeten bedenken, zei Raffles zacht. Staat de man stil?

— Eerst wel, maar nu begint hij heen en weer te lopen, met zijn geweer op de schouder, als een echte schildwacht, antwoordde Stone, die heel even zijn hoofd om de hoek had gestoken. Hij loopt in de richting van het pad, en draait zich dan om en loopt weer terug. Hij is er zeker vast van overtuigd, dat er van deze kant geen gevaar kan dreigen.

— Goed; wij zullen hem bewijzen, dat hij het bij het verkeerde eind heeft. Let goed op. Zodra hij bij het begin van het pad is en zich omdraait, om weer terug te gaan, rennen wij naar hem toe en zullen dan de plek bereiken, ongeveer op dezelfde tijd dat hij weer bij het stalgebouw is. Hij zal zijn loop weer hernemen, en dan breekt het psychologische ogenblik aan, want als hij ons ziet, is alles verloren. Dan blijft ons niets anders over dan hem neer te schieten, en zo snel wij kunnen naar de staldeur te rennen, om te trachten, de twee of drie kerels

voor het zolderraam onschadelijk te maken, vóór zij hebben begrepen wat er gaande is. Wij moeten ons dus in de schaduw van de heg, die bij het begin van het pad eindigt, onzichtbaar maken. Laat het overige aan deze knaap hier over, die weet wat hij te doen heeft. Waar is die schildwacht nu?

Opnieuw stak Stone voorzichtig zijn hoofd om de hoek en antwoordde fluisterend:

— Hij heeft zich juist omgedraaid om terug te gaan.

— Vlug dan.

Zorg dragend op het gras te blijven, ijlden de drie mannen onhoorbaar naar het begin van het pad tussen de twee heggen, en bereikten het punt juist, toen de schildwacht nog maar een paar passen van de hoek verwijderd was.

Snel als de weerlicht wierpen zij zich neer achter de heg; juist op dat ogenblik draaide de schildwacht zich weer om en hervatte zijn wandeling.

Hij had op luide toon een paar woorden gewisseld met de schutters voor het raam, die onzichtbaar waren voor de drie mannen, die echter evenmin door hen konden worden gezien. Het was duidelijk, dat de man zich van niets bewust was.

Met de vinger aan de trekker van hun revolvers lagen Raffles en Stone onbeweeglijk toe te zien. Een meter verder was Henderson doende met iets, waarvan Stone de aard niet goed begreep.

De schildwacht naderde. Zijn gelaat was geheel verborgen door de brede rand van zijn punthoed. De wijde pijpen van zijn broek flapperden om zijn benen. Hij hield het geweer nog steeds op de schouder.

Nog zes stappen — nu nog vier...

Het psychologische ogenblik naderde, want als de man nog een paar stappen verder deed moest hij on-

vermijdelijk zijn vijanden ontdekken, en zou hij onmiddellijk alarm maken.

Hij draaide zich echter om, en begon weer terug te lopen.

Hij had nog geen twee stappen gedaan of Henderson stond onhoorbaar op, deed een paar passen op zij en naar voren, zodat hij geheel vrij stond, en het volgende ogenblik verliet een lasso suizend zijn vuist, na een enkele rondzwaai boven zijn hoofd; de grote lus viel over het lichaam van de man, zijn hoed afslaande, vóór deze begreep wat er gaande was.

De man wilde zijn geweer van de schouder rukken, maar de lus was reeds aangetrokken, en drukte het wapen als in een bankschroef tegen zijn borst.

Henderson trok hem achterover en haalde hem van achter de heg, zoals een hengelaar een gevangen vis binnenhaalt.

Het ging bliksemsnel, en de schildwacht voelde een zware hand op zijn mond, en terwijl hij woedend tegenpartelde trok Stone zijn jachtmes, en hief het op, om toe te stoten maar Raffles greep zijn pols, en fluisterde zacht maar nadrukkelijk:

— Dat is niet meer nodig, Stone. De man zal ons geen hinder meer veroorzaken. Wij zullen...

— Mylord... Mylord... viel Henderson hem ontsteld en in de hoogste mate opgewonden in de rede.

— Wat is er? vroeg Raffles verbaasd.

— Mylord, daar hadden we bijna een vreselijke vergissing begaan; — het is geen Mexicaan, het is mijnheer Brand.

Hij had zijn grote hand van de keel van de schildwacht genomen, wiens gelaat voor de helft door de maan werd beschenen.

Daar lag inderdaad Charles Brand, bijna stikkend, rochelend, en met een hoogrood gelaat, die er eindelijk met moeite kon uitbrengen, terwijl zijn adem fluitend door zijn mond kwam:

— Van je vrienden — moet je het maar hebben — je had me bijna gesmoord, — uilskuiken.

— Maar Charles, hoe is het mogelijk dat je... begon Raffles, de hand van zijn vriend vattend.

— De smeerlappen hadden mij afzonderlijk opgesloten, op een afgeschoten deel van de zolder, maar ik wist de touwen, waarmee ik gebonden was, aan een roestige spijker door te schuren, ik ben door een gat in de wand gekropen, en de hemel zal Senor Huerta er voor belonen, dat hij zo slordig met zijn bezit omgaat. Ik kwam om zo te zeggen boven op de schildwacht terecht, die geen tijd kreeg om een kík te geven. Ik heb zijn broek genomen en zijn hoed, benevens zijn geweer, en toen dacht ik voorlopig veilig te zijn, — maar ik had niet op deze wilde olifant gerekend, die bijna het leven uit mij had weggeperst. Ik liep er juist over te denken wat mij nu verder te doen stond, toen ik dat eind touw om mijn nek voelde — en het was bijna mijn laatste ervaring geweest.

— U moet het mij vergeven, mijnheer Brand, stotterde de reus ontdaan, maar wie kon weten dat gij het zoudt zijn. Had u ons niet kunnen waarschuwen?

— Daartoe had ik jullie toch eerst moeten zien; maar trek het je niet zo aan James, — je bedoelingen waren goed. Intussen is de toestand nog verre van veilig, Edward, want er zijn nog altijd drie kerels, die voor de twee zolderramen staan, en in datzelfde vertrek moet Senorita Inez zich bevinden. Verraden wij onze aanwezigheid te vroeg, dan loopt haar leven gevaar. Hoe staat

het met de toestand in de buurt van de schuur?

— Voor zover wij weten zitten de cowboys nog altijd opgesloten, zonder kans te kunnen ontsnappen, want de veedieven hebben de deur onder schot.

— Er staat een klein, houten gebouw niet ver van die schuur. Als wij daar konden komen, zouden wij op onze beurt de belegeraars onder vuur kunnen nemen, meende Stone.

— Wat is dat voor een gebouw-tje? vroeg Raffles.

Stone zweeg en scheen niet goed te weten wat hij moest antwoorden.

Raffles glimlachte en zei:

— Aha, ik begrijp het al. Daar zal Senor Huerta zeer waarschijnlijk zijn smokkelwaar opslaan. In ieder geval hebben wij eerst andere dingen te doen. Inez moet bevrijd worden, koste wat het kost. Kunnen wij de stal binnen gaan door de deur, Charles?

— Geen denken aan, antwoordde Brand kortaf. De deur is aan de voorzijde en de kerels daarboven zouden je zien zodra je een paar stappen op het erf hebt gedaan.

— Maar het gat in de wand aan de achterzijde?

— Dat is alleen met een ladder te bereiken, zei Brand.

— Of via mijn schouders, merkte Henderson laconiek op.

— James heeft gelijk, zei Raffles. Hij is meer dan zes voet lang, en dat moet voldoende zijn. Vooruit, en geen tijd meer verspild. Kun je lopen, Charles?

— Het moet. Ik voel mij nog een weinig duizelig door die hoofdwond, en door de hardhandige behandeling van onze vriend Henderson, maar ik kan toch op mijn benen staan. Vooruit dus.

De vier mannen kropen van achter de heg te voorschijn, juist buiten het gezicht van de scherpschutters daarboven voor de ramen.

Zij bereikten zo de zijkant van het stalgebouw en daarna de achterzijde, die in de schaduw lag.

— Daar is het gat, fluisterde Brand. Het is zowat drie meter van de grond, zoals je ziet. Het hout was totaal vermolmd en ik kon het gemakkelijk met mijn handen wegbreken. En zeker zou ik Inez Huerta hebben trachten mee te nemen, als dat niet gelijk had gestaan met zelfmoord — want zij is in hetzelfde vertrek als de drie bandieten, en ik had ook geen wapen.

— Naar binnen, fluisterde Stone hees. Ik kan niet langer wachten.

— Ja, laten wij geen tijd meer verliezen, zei Raffles kortaf. Klim gij eerst naar boven Stone, want gij zijt het zwaarst, maar om hemelswil doe het voorzichtig, en stil.

Henderson had zich wijdbeens vlak onder de vrij nauwe opening in de houten schuurwand geplaatst, en, geholpen door Raffles en Brand klauterde Stone op de schouders van de reus.

Behoedzaam wrong Stone zijn grote lichaam niet zonder moeite door het gat, en men zag zijn voeten tenslotte verdwijnen.

— Jij kunt natuurlijk niet boven komen, Henderson, fluisterde Raffles, met zijn voet reeds op de knie van de reus. Je kunt hier nuttiger werk verrichten, door goed uit te kijken. Schiet alleen als het volstrekt niet anders gaat, en je leven gevaar loopt.

Henderson knikte begrijpend met het hoofd, en Raffles klauterde lenig als een acrobaat op zijn schouders, en vandaar door de opening naar binnen. Na een paar seconden had ook Brand zich bij hen gevoegd.

De drie mannen stonden nu op een donker gedeelte van de zolder, afgeschoten met stevige planken, en juist tegenover het gat in de wand was een deur.

Brand had de richting van Raffles' blik gevolgd, die naar de deur keek, en fluisterde:

— Met een sleutel, en twee zware krammen met hangslot gesloten; ik heb dat gezien voor ze mij hier naar binnen sleepten.

— Kunnen wij die deur niet intrappen? vroeg Stone, bevend van opwinding.

— Dat kunnen wij — en als de deur was ingetrapt, zou Inez hebben opgehouden te leven, gaf Raffles ten antwoord. Wij moeten een ander middel toepassen. Het kan onder sommige omstandigheden een geluk zijn, senior Stone, als gij een vakman bij u hebt.

Raffles had met één oogopslag gezien dat de smalle deur scharnieren had, waarvan de pen zich aan de kamerzijde bevond.

Een enkel tikje aan de onderkant van die pennen — en hij kon ze er met behulp van zijn mes gemakkelijk uitlichten.

Daarop stak hij zijn mes tussen de klier, en gaf Brand een wenk, die op zijn beurt met sprekende gebaren Stone beduidde, wat hij te doen had.

Brand stak de dunne koorden waarmee hij gebonden was geweest, door de gaten der beide scharnieren, knoopte er snel een lus in, en aldus konden zij de smalle deur voorzichtig ongeveer een handbreed doen wijken.

Stone wrong onmiddellijk zijn zware laars in de opening, waardoor Raffles nu de arm stak.

Hij kon juist de sleutel bereiken, die de bandieten in het slot hadden laten zitten.

— En het hangslot? vroeg Brand fluisterend.

— Geen bezwaar. Er zit geen sleutel op; de bandieten hebben wat al te veel haast gemaakt, en een beugel van het hangslot zit los zodat wij de deur maar behoeven te openen.

— En inderdaad, — luttele seconden daarna werd de deur eenvoudig uit de sponning gelicht, en de uitgang was vrij.

— Daarachter zijn zij, fluisterde Brand, met de vinger om de kolf van zijn revolver geklemd. Het meisje is vastgebonden aan een zware steunbalk.

Raffles deed voorzichtig een paar stappen in de donkere gang, die de zolderruimten van elkander scheidde, en bracht zijn oog voor het kleine, ovale gat, van een uit het hout gevallen kwast.

De bandieten waren zo verstandig geweest achter hun rug geen licht te laten branden, en Raffles zag dan ook niets dan hun schimmige schaduwen voor de twee kleine vensters, die wijd open stonden.

De drie bandieten schenen alleen maar aandacht te hebben voor hetgeen zich afspeelde op het erf, en aan de voorzijde van het woonhuis, hetwelk Raffles duidelijk kon zien liggen.

Hij schoof zich voorzichtig naar de deur toe, en zijn fijne, tastende vingers bewogen even de kruk.

De deur was op slot, misschien zelfs wel gegrendeld.

Raffles beet zich op de lippen, en zei fluisterend:

— Er is niets aan te doen, — wij moeten die deur gezamenlijk openbreken. Er is niet veel ruimte, want de gang is smal, maar het moet. Revolvers klaar houden.

Het gelaat van Stone was niet te

zien in de duisternis, maar Raffles voelde dat de jongeman sidderde. Hij tastte naar zijn hand, en fluisterde hem in:

— Er is helaas geen ander middel. Zij zouden het onmiddellijk horen als wij het slot trachten te forceren. Laten we al onze krachten inspannen, zodat de deur bij de eerste druk bezwijkt. Ik zal tellen.

De drie mannen gingen zover zij konden achteruit, en spanden hun spieren. In de duisternis klonk de zachte stem van Raffles:

— Een... twee... drie!

De deur barstte bij de eerste poging open, met het geluid van een gewerschot, en Stone rolde door de vaart tegelijk met de deur op de vloer.

Maar nog onder het vallen vuurde hij, en juist bijtijds, want een van de schurken bij het raam had zich onmiddellijk omgewend, met zijn revolver opgeheven — niet om op de indringers te vuren, maar op het weerloze meisje, dat op tien passen afstand aan een paal gebonden was. Zij was spiernaakt en haar nachthemd lag aan flarden aan haar voeten.

De kogel van Stone trof hem in de hals, en rochelend zakte hij ineen.

De twee anderen verloren een paar kostbare seconden om hun geweren van het kozijn af te nemen, en zich om te draaien.

Het volgende ogenblik zaten Raffles en Brand hen reeds op de huid. Zij lieten hun geweren vallen, en trokken de een zijn revolver, de ander zijn mes.

Beiden waren te laat. De man met de revolver werd door Brand neergeschoten, en die met het mes kreeg een slag met een revolverkolf op het hoofd, die hem verdoofd in elkaar deed zakken.

Stone was in een oogwenk weer overeind, en sneed met zijn mes de touwen door, die Inez in de huid kerfden.

Toen spreidde hij zijn armen uit en drukte het meisje aan zijn borst, zodat zij naar adem snakte. Drie keer achtereen zoende hij haar hard op de mond, nam haar hoofd tussen zijn handen, keek haar diep in de ogen en zei:

— Schat... ik hou van je...

Het waren slechts vier woorden, maar spraken meer dan boekdelen.

Inez legde haar hoofd tegen zijn brede borst, alsof zij zich daar wilde nestelen. Zij keek Stone aan en had geen oog voor haar omgeving. Toen pas scheen Stone te beseffen, dat zij geen draad aan haar lichaam had.

Resoluut trok hij zijn shirt uit en trok het haar over het hoofd.

Dat mannenkledingstuk was haar natuurlijk veel te groot en het flodderde om haar lichaam.

Beiden moesten ondanks de ernstige situatie even lachen, maar aan de eisen van de welvoegelijkheid was ten minste voldaan.

Raffles, die niets van dat intieme toneeltje gezien had, omdat hij er met zijn rug naar toe stond, hoorde hen bewegen, en riep zonder om te kijken:

— Leg haar plat op de grond, want wij gaan vuren. De mannen in de schuur moeten een woordje mee kunnen spreken.

Stone bracht het meisje naar de verste hoek, de drie mannen grepen de geweren, en snelden naar de vensters.

Van daar openden zij onmiddellijk een moorddadig vuur op de bandieten die de schuur belegerden, en van dat ogenblik af keerde de krijgskans.

Vier, vijf der schurken stortten ter aarde, wóór zij goed begrepen

wat er eigenlijk gebeurd was, en de overigen zochten razend en vloekend zo snel zij konden de veilige duisternis op, en openden van daar het vuur op de zolderramen.

Maar daarbij moesten zij de schuur in de steek laten, zodat de opgesloten cowboys dadelijk hun kans schoon zagen, de deur openrukten, het erf opstormden, en, voor zover zij een wapen hadden, dadelijk op de bandieten begonnen te vuren, terwijl de overigen naar de gemeenschappelijke slaapzaal snelden, om daar hun geweren te gaan halen.

Niet meer dan vijf, zes van de aanvallers ontsprongen de dans, wisten hun paarden los te maken en te vluchten, met achterlating van hun doden en gewonden.

Aan de zijde van de belegerden waren twee doden te betreuren, terwijl drie man tamelijk ernstig, maar niet dodelijk gewond waren.

Tot een achtervolging werd niet overgegaan wegens de duisternis. De aanvoerder, José Bastia, bleek zich onder de gesneuvelden te bevinden. Men vond hem met zijn voet in de stijgbeugel van zijn paard, dat hij nog juist had kunnen losmaken, en dat rustig was blijven staan waar het stond.

Toen de rust was teruggekeerd, trad Raffles glimlachend op zijn gastheer toe, en zei:

— Senor Huerta, wij zullen nu het laatste bedrijf van dit drama moeten regelen. Gij weet wie ik ben — en ik ben in uw macht.

— Geen sprake van... Gij zijt vrij, zei Huerta, heel even het voorhoofd fronsend. Ik ben een Mexicaan. Het is niet onze gewoonte, de mensen die ons een grote dienst hebben bewezen, te verraden of over te leveren aan de politie. Gij kwaamt hier om mij te bestrijden, maar het is anders gelopen en ge hebt mijn dochter gered, tot tweemaal toe. Wij zijn quite, en gij en uw vrien-

den kunnen gaan waar — en wanneer gij wilt.

— De tweede keer was het Senor Stone die uw dochter redde, Senor Huerta. Ik denk dat zij dit zal weten te waarden, als ik nog verstand heb van een vrouwengelaat, zei Raffles met een glimlach, terwijl zijn blik ging naar die twee jonge mensen, die daar in het verste hoekje zaten, en alles om hen heen schenen te vergeten.

Inez was, toen zij naar de hacienda was geleid, direkt naar haar slaapkamer gegaan, waar zij een shirt en een rok had aangeschoten.

Wat de kwestie tussen Raffles en Huerta betreft, deze werd opgelost door de Grote Onbekende, die zei:

— Zadel morgen uw paard, dan zal ik u de plek wijzen, waar uw valies met kostbaarheden begraven is.

Huerta keek Raffles even strak aan, en zei toen op vaste toon:

— Dat voorstel eert u — maar ik sla het af. Men heeft mij dingen van u verteld, die er mij van hebben overtuigd, dat gij dat geld niet zult gebruiken om het in slemppartijen op te maken. Neem het, en doe er, wat mij betreft, mede wat gij wilt.

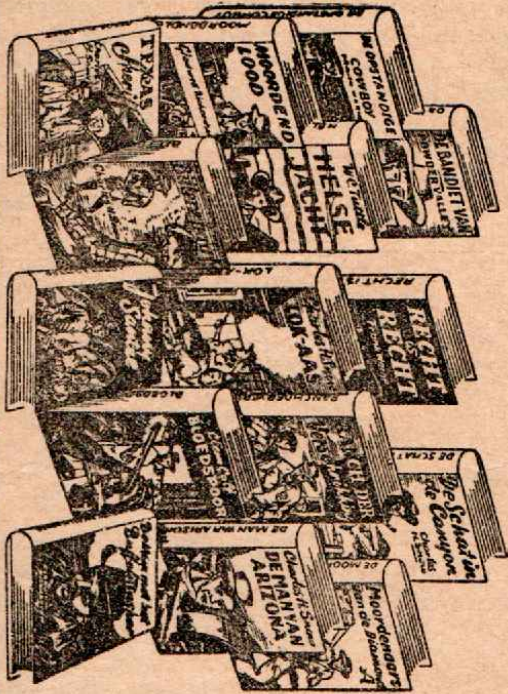
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

KIDNAPPERS

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE ONSLAGEN

Betaalbaar met **5,-** of meer per maand

1. Recht is Recht
2. De Opstandige Cowboy
3. Moordenaar van de Diamond-A
4. De Bandiet van de Powder Valley
5. Johnny Santee door *Arthur MacLean*
6. Heuse jacht door *W. C. Tuttle*
7. Bloedspoor door *Clem Calk*
8. Ranch der Verschromking
9. De Man met het Buffalo-marker
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyons
12. De Plan van Arizona
13. Lokas
14. Texas Smerlitz
15. Bittere Maat

beide door Frank W. Arner

door Denver Bardswell

door Peter Pidd

alle door Glanville

Richardson

alle door C. H. Snow

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde onslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten **ƒ 89.50**. Nu slechts **ƒ 44.25**, desgewenst - zonder enige verhoging - betaikbaar met **ƒ 5,-** of meer per maand. Na ontvangst van nevensstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van **ƒ 44.25** / de 1e termijn van **ƒ** _____ *
in heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordien wat niet wordt verlangd.

NAAM, _____
ADRES, _____
L. I.